BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 108 ► 15 Ocak / Çile 1997 ► 50.000 TL.

Emekçiler, hakim sınıfların sunduğu tercihlere mahkum değil!

BİZİM KENDİ ALTERNATİFİMİZ VAR:

Devrim! Sosyalizm! Komünizm!

içindekiler

3 **İşçi sınıfı ve emekçi halk, hakim sınıfların sunduğu tercihlere mahkum değil... Bizim kendi alternatifimiz var: DEVRİM! SOSYALİZM! KOMÜNİZM!**

7 **1997'de de barbarlığı istemeyen, sosyalizm için savaşmalıdır!**

10 İŞÇİDEN... FABRİKADAN... SENDİKADAN... **Kurtuluş devrimdedir! Kurtuluş, işçi sınıfının kendi ellerindedir!**

15 **Devrimcilik, "belli bir süre" omuzlarda taşınması gereken bir "yük" değil; bilinçli seçilen, onurlu bir yaşam biçimidir!**

18 **"KÖYE DÖNÜŞ PROJESİ"NİN GERÇEK ADI: Koruculaştırma projesi...**

22 BİR TENCERE TAVA ÖYKÜSÜ... **ÖZGÜR GELECEK ve PARTİZAN SESİ birbirlerine ne dediler?!**

24 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN... **Fuhuş, pornografi, çocukların cinsel istismarıyla ilgili tavrımızın bazı yönleri üzerine...**

27 ENTERNASYONAL HAREKETTEN... **MAO – dünya işçi sınıfının önderi...**

29 BİLDİRİ... **Ülkücü çeteler, faşist devlet polisinin desteğiyle yine sahnede!**

31 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewi...**

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

İşçi sınıfı ve emekçi halk, hakim sınıfların sunduğu tercihlere mahkum değil...

Bizim kendi alternatifimiz var:

Devrim!

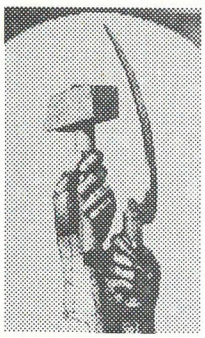

Sosyalizm!

Komünizm!

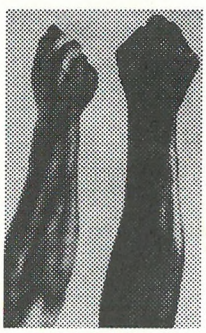

'96 yoğun bir sis perdesi, bir duman içinde kapandı. 1997 de öyle başladı. Hakim sınıflar Susurluk'ta bir kamyon kazası sonucu tesadüfen ortaya çıkan kimi gerçeklerin devlete fazla zarar vermemesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Susurluk'la iyice su yüzüne çıkan ve belgelenen gerçeklerden bazıları şunlar:

► Faşist devlet "terörizme karşı mücadele" adını verdiği halka ve devrimcilere karşı savaşında kendisinin katil zanlısı olarak ilan ettiği ve güya aradığı kimi kişileri kullanmaktadır. Çatlı'nın kazaya kurban gitmesiyle aslında devlet suçüstü yakalanmıştır. Şimdi devleti temize çıkarmak için yürütülen hummalı faaliyetler suçluluk telaşının ürünüdür.

► Faşist devlet iktidarının nimetlerinden daha fazla yararlanmak için hakim sınıfların çeşitli kanatları arasında yürüyen iktidar dalaşında çelişmeler iyice serttir. Taraflar birbirlerini tasfiye için her türlü aracı ve eylemi mübah görmektedir. Devletin çeşitli kurumları içinde hakim sınıfların değişik kanatlarının temsilcileri, birbirinden habersiz ve birbirinin kuyusunu kazan işler yapmaktadır.

► "Terörizme karşı mücadele" adına oluşturulan Özel Timler ve korucular yer yer devletin temel kurumu

olan faşist ordunun denetimi dışında işler yapmakta ve bu da orduyu rahatsız etmektedir. Emniyet (polis) teşkilatı ile, ordu arasında da bir rekabet vardır.

► Türkiye'nin ordu/askeriye tarafından yönetilmesinden rahatsız olan, orduyu sivil idarenin kontrolü altına almak isteyen kesim, bu çelişmede polise dayanma pozisyonundadır. Ancak egemenliğin hâlâ kayıtsız koşulsuz orduda olduğu bilindiğinden açıkça ona karşı gelinmemekte, işler el altından yürütülmektedir.

Susurluk, hakim sınıfların hem halka karşı savaşlarında ve hem de kendi içlerindeki iktidar dalaşında kullanılan yöntemlerin seçiminde adi cürüm örgütlerinden farklı olmadığını, devletin mafyalaştığını,ya da mafyanın devletleştiğini bir kez daha belgeledi.

Ardından devleti temize çıkarma operasyonu başlatıldı. Anamuhalefet partisinin lideri salındı ortaya. MİT'in değişik kanatlarının hazırladığı "rapor"lar çıkartıldı. ANAP lideri Yılmaz'ın deyimiyle "batmaya giden devlet gemisini kurtarmak için su alan delikleri kapatmaya" yönelik olarak, "Temiz Toplum" çığlıkları yükseltildi. Halk yığınlarının gerçekten namuslu, yiyici olmayan, hakkaniyetli davranan bir devlete duyduğu özlem alçakça kullanıldı. Halka sunulan ilk

alternatif, temiz toplum, temiz siyaset için "DYP'siz hükümet" formülü oldu. Neden DYP'siz sorusuna cevap hazır: Çünkü DYP Susurluk olayına karışmıştır! Sormak gerekiyor: Hakim sınıflar içinde karışmayan kim var bu işe? DYP'siz bir hükümetin, DYP'li bir hükümetten özde bir farkı olmayacağı açıktır.

Ardından, cumhurun başkanı olarak Demirel atıldı piyasaya. Sanki sözünün çok değeri varmış gibi, Susurluk meselesinin üzerini örtmeye kalkanların karşısında kendisini bulacağını açıkladı. Bu işte sonuna kadar gidileceği yönünde sözler, garantiler vs. verdi. O bunları söylerken, mafya babalarından Hüseyin Baybaşin, yurtdışında verdiği demeçlerde, uyuşturucu kaçakçılığından gelen paralardan Demirel'in ve onun partisinin de pay aldığını açıklıyordu! Demirel, Aralık sonunda bir "zirve" toplayarak, devletin değil, yalnızca bir kaç kişinin bireysel olarak kanunsuz işler içinde olduğunu, devletin ise kanunsuzluklar üzerine yürümede kararlı olduğunu ispata yönelik şovlar sergiledi. Demirel'in alternatifi, devletin bugünkü kuralları ve kurumları çerçevesinde, normal gidiş yolu izlenerek, Susurluk olayının çözülmesi, suçluların tespit edilip cezalandırılması, devletin kendini aklaması! Yani eski tas eski hamam. "Evet, bir kaza olmuştur ama devlet kendi kuralları içinde bunu halledecek güçtedir". Yani: "Merak etme sen!"

Bu arada tabii devreye gerçek yönetici olarak ordu girdi. Çete işlerine ordunun adının karıştırılmasından duyulan rahatsızlıklar açıklandı. MGK üzerinden hükümete, parlamentoya direktifler ulaştırıldı ve bu arada tabii darbe yapılmayacağı, ordunun böyle bir hazırlık içinde olmadığı vb. nin açıklanması ihmal edilmedi. Sanki darbeciler darbe hazırlıklarını önceden bildirirlermiş gibi! Darbe yapılmayacağı yönündeki tüm yeminibillahlara rağmen şunlar olgudur: Ordu kendinin siyasi iktidar içinde oynadığı belirleyici rolün kısıtlanma isteklerinden ve bu yöndeki gelişmelerden rahatsızdır. Ordu, islamcı akımların ge-

MGK üzerinden hükümete, parlamentoya direktifler ulaştırıldı ve bu arada tabii darbe yapılmayacağı, ordunun böyle bir hazırlık içinde olmadığı vb. nin açıklanması ihmal edilmedi. Sanki darbeciler darbe hazırlıklarını önceden bildirirlermiş gibi!

lişmesinden de rahatsızdır. Halk yığınları içinde sivil siyasi temsilcilere güvenilirlik giderek iyice azalmaktadır. Hakim sınıfların bugünkü devlet yapısını korumaktan yana olan kesimlerinde orduya yapılan çağrılar giderek artmaktadır. Ve son dönemde genelkurmaydan yapılan muhtıra içerikli "açıklamalar" artmaktadır. Yani –anda çok fazla olmasa da– ordunun 12 Eylül tipi bir "kurtarıcılık operasyonu" da, hakim sınıfların alternatiflerinden biridir. Böyle bir alternatifin işçiler, köylüler, tüm emekçiler açısından ne anlama geldiğini 12 Eylül çok net göstermiştir! Kırk satır mı, kırk katır mı tercihlerinin içinden de en berbat olanlardan biridir bu alternatif...

Hakim sınıfların bize sunduğu, sunabildiği başka alternatifler var mı? Dinci gericilik var. Bu şimdiye kadarki Kemalist diktatörlüğün karşısına, din temeline dayalı bir devlet/düzen alternatifi ile çıkıyor. Dinci gericilik, onun andaki en kitlesel partisi üzerinden, "adil düzen" adı altında, andaki kapitalist sömürü düzenini şeriatla uzlaştırmaya; Kemalist diktatörlüğü dini söylemi daha ağırlıklı olan bir düzene reformlarla dönüştürmeye çalışan bir çizgi izliyor. RP, hakim sınıfların diğer partilerinin yiyiciliğinden, vurgunculuğundan, açgözlülüğünden bıkan yığınlar içinde giderek güçlendi, ve andaki en güçlü parti haline geldi. Hükümet ortağı oldu. Şimdi dinci gericiliğin bu "ılımlı versiyonu" bir yandan Kemalist devletin yerleşmiş kurumlarına kendinin öcü olmadığını ispatlamaya çalışırken, diğer yandan da daha önceki kimi radikal laflar ve tavırlar sonucu RP'ye yönelmiş olanları da kaybetmemek için tek başına iktidarda olmama özrünü kullanıyor. Bunların da gerçekte hakim sınıfların diğer partilerinden özde bir farkı yok. Kendi içlerinde olmadıkları Susurluk'u bunlar kendi içlerinde oldukları pislikleri örtmek için bir koz olarak kullanıyorlar. Devlete zarar gelmemesi bunların da temel derdi. Bunların işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından olumlu bir alternatif olmadığı, olamayacağı açık. Diğer yandan Refah'ın daha sağında açık ve radikal şeriatçı bir dizi dinci grup, akım, tekke vb. de var. Bunlar şimdi RP'nin de düzenle bütünleştiğini, "davaya ihanet ettiğini" söyleyerek, kendilerini gerçek islamın ve kurtuluşun temsilcileri olarak göstererek güçlenmeye çalışıyorlar. Andaki objektif işlevleri, RP'nin kendini ılımlı müslüman olarak tanıtmasına hizmet etme yanında, bir de var olan Kemalist faşist devletin kendini gericiliğe karşı mücadele eder görünmesine hizmet etme. Son olarak bu gruplar içinde kıyafet ve davranışlarıyla burjuva medyanın en gözde haber kaynağı olan Aczmendilerin şeflerinden birinin, bir genç kadınla basılması ertesinde yürütülen kampanya

Son dönemde genelkurmaydan yapılan muhtıra içerikli "açıklamalar" artmaktadır. Yani –anda çok fazla olmasa da– ordunun 12 Eylül tipi bir "kurtarıcılık operasyonu" da, hakim sınıfların alternatiflerinden biridir. Böyle bir alternatifin işçiler, köylüler, tüm emekçiler açısından ne anlama geldiğini 12 Eylül çok net göstermiştir! Kırk satır mı, kırk katır mı tercihlerinin içinden de en berbat olanlardan biridir bu...

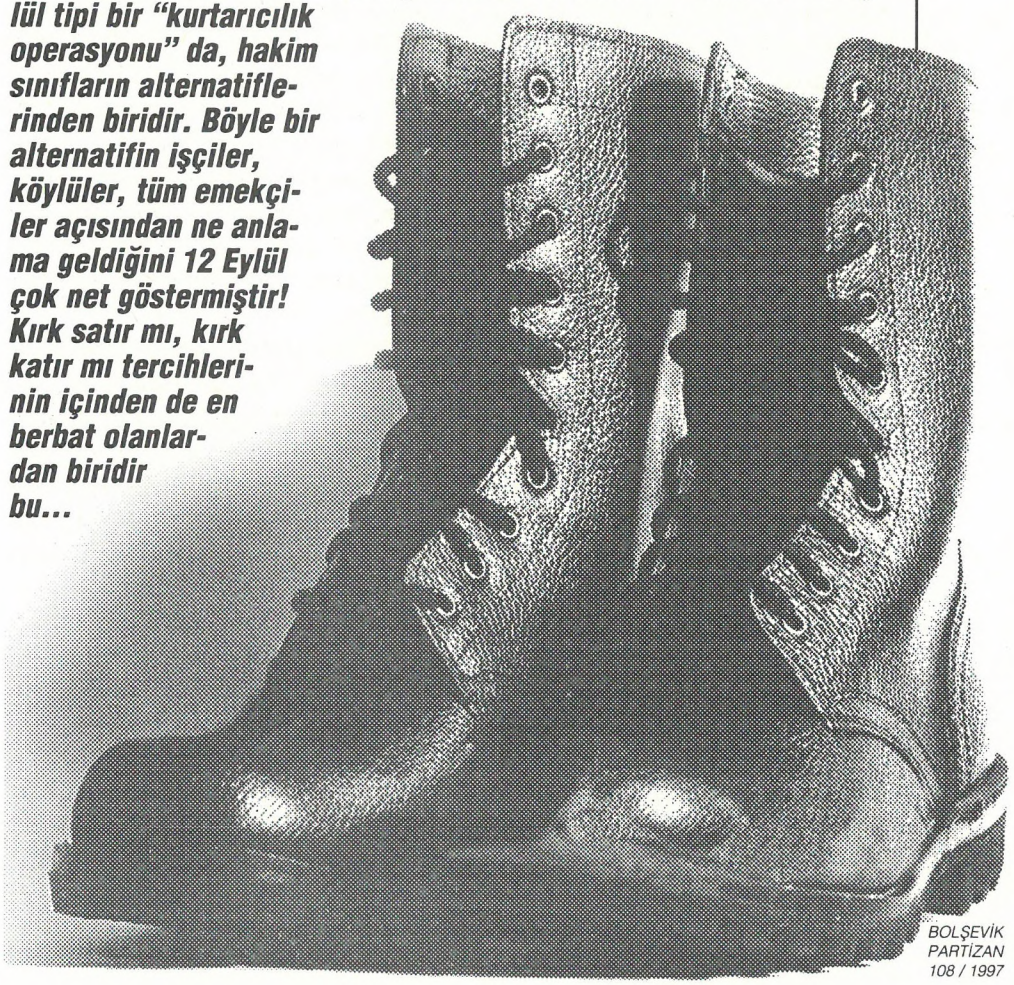

bu işlevi net olarak gösteriyor. Bu olayla burjuva medyası, Kuzey Kürdistan-Türkiye gündemini bir haftaya yakın zaman işgal etti. Kemalist mehmetçik basın-yayın, Aczmendileri öcü olarak gösterip kendi düzenlerinin ne kadar demokratik ve ilerici olduğunu açıklamaya çalıştı. RP'ye yakın "ılımlı" islamcı gericiler de, kendilerinden biraz daha gerici olan takımın aslında müslüman olmadığını, kendilerinin gerçek islamı temsil ettiklerini, islam adına yapılan rezilliklerin tüm islama maledilmemesini söyleyerek, dini kurtarmaya çalıştılar. Halbuki Aczmendi şeyhinin yaptığı islama hiç de aykırı değildi. İslam da diğer dinler gibi kadın düşmanı, erkek egemen bir dindir. Ve bu dinin kurucusu Muhammed'in hayatından esinlenmektedir Aczmendiler.

İslami gericiliğin hiçbir kesimi, emekçiler için alternatif değildir olamaz. Ve fakat onun karşısında duran devlet de, islami gericilik karşısında işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından savunulacak bir mevzi, bir kazanım değildir. Bunlar arasındaki mücadelede ortaya çok acayip durumlar da çıkmaktadır. Örneğin; Kemalist rejim, batıcı, sözde laik yapısıyla, açıkça şeriatı savunan dinci gericiliğe karşı kağıt üzerinde burjuva anlamda "demokrasiye" daha yakındır. Fakat Aczmendilere karşı pratik uygulamada, bir yanda "kişinin özel hayatına dokunulmazlık" burjuva demokrat ilkesini savunan Aczmendiler; diğer yanda, bunu çok marifetmiş gibi banyoda bir medya ordusu eşliğinda adam basarak çiğneyen Kemalistlerdir. Aczmendilerin olası bir iktidarında onların Kemalist diktatörlükten daha berbat bir faşizmi uygulayacakları kesindir. Ve fakat bugün "haksızlığa" uğrayanlar olarak bunlar Kemalist faşist diktatörlüğe karşı kimi demokratik hakkı lafta savunur görünmektedirler. Ne Kemalist faşist diktatörlük, ne dinci faşist diktatörlük! İşçi sınıfı ve emekçiler için bunlar alternatif olamaz.

Var mı hakim sınıfların başka alternatifleri? Yok. Bir kez daha bizi tercihe zorladıkları seçenekleri sayalım.

► Çeşitli hükümet kombinezonları ile andaki parlamenter maskeli faşist dktatörlüğün sürmesi.

Somut olarak anda DYP/RP koalisyon hükümeti var. Bu hükümetin meclis içindeki diğer alternatifleri; RP-ANAP koalisyon hükümeti, RP-CHP-DSP koalisyon hükümeti, RP-ANAP-CHP-DSP koalisyon hükümeti, ANAP-DYP azınlık hükümeti, ANAP-DYP-CHP koalisyon hükümeti, ANAP-DYP-DSP koalisyon hükümeti, vs. dir.

Bu teorik hükümet imkanlarının hiçbiri halk için diğerinden farklı şeyler yapacak değildir. O halde gerçek alternatif değildir.

Şu anda parlamento dışında olan burjuva partilerinin de parlamentoda olanlardan farkı yoktur.

Bunların karşısına işçi-emekçi alternatifi olma adına çıkan İP, EP, ÖDP gibi partiler; daha çok Kürt kimliği üzerine kurulu HADEP gibi partiler de faşist düzenin reformcu yedek lastikleri olabilir ancak. Şu andaki temel işlevleri hakim sınıfların sahte demokrasi ayıbının üzerine örtülen incir çekirdeği rolüdür.

Kaldı ki; bir seçim de bugünkü parlamento tablosunda çok şey değiştirmeyecektir. O halde hakim sınıfların andaki parlamenter alternatifleri işçi sınıfı ve emekçiler için işe yaramaz alternatiflerdir.

► 12 Eylül tipi açık askeri faşist diktatörlük. Devletin daha fazla yara alması şartlarında elde tutulan bu alternatif kötüler içinde en kötülerinden biridir; işçiler, emekçiler için hiç bir şart altında tercih konusu olamaz, olmamalıdır.

► Kemalist faşizme karşı, dinci faşizm! Bugünkü rejime göre bile, işçi sınıfı ve emekçiler açısından geriye doğru gidiş anlamına gelen bir alternatiftir.

Bunların hiçbiri işçilere, köylülere, emekçilere kurtuluş, demokrasi, özgürlük, refah getirmez! Hepsi birbirinden berbattır. Ve hakim sınıflar bizim önümüze bunları sürüp "kırk katır mı, kırk satır mı" diyorlar. Biz kırk katır mı, kırk katır mı tercihi yapmaya mahkum değiliz!

Bizim kendi alternatifimiz var:

İşçilerin-köylülerin devrimci demokratik devrimi sonucu kuracakları kendi siyasi iktidarları!

Bizim kendi alternatifimiz var:

İnsanın insan tarfından sömürülmesine son verecek sosyalizm!

Bizim kendi alternatifimiz var:

İşçi sınıfının emekçi yığınlarla ittifak içinde kuracağı iktidarı şartlarında durmaksızın sürdürülecek devrimle, bütün dünyada işçiler ve ezilenlerle omuz omuza sürdürülecek sınıf mücadelesi yolundan varılacak komünizm!

Hiç kimse "bu hayaldir" demesin! Bugün hakim sınıflar iktidarda iseler; bu, üreten sınıflar, işçiler-köylüler kendi sınıf çıkarlarını kavramadıkları, hakim sınıfların kuyruğuna takıldıkları içindir. Onlar kendi iktidar dalaşlarında toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi, emekçi yığınları peşlerine takarak kendi iktidar dalaşlarında kaldıraç olarak kullanabilmektedir. Her siyasi iktidar, işçi ve emekçi yığınlardan destek, meşruiyet aramaktadır, aramak zorundadır. Örneğin şimdi Susurluk bağlamında muhalefette olan partiler de, hükümet partileri de yığınlara çağrı yapmaktadır. Ve Susurluk bağlamında toplumda işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasında da belirli bir hareketlenme oluşmuştur. Bu hareketlenme şimdilik düzen sınırları içindedir ve içinde tutulmaya çalışılmaktadır. Fakat bu hep böyle sürecek değildir. Gün gelecek işçiler, köylüler burjuvaziden bağımsız olarak kendi sınıf talepleriyle sınıf mücadelesinde bağımsız güçler olarak hareket edeceklerdir.

Bunun için birincisi, onların kendi siyasi deneyimleri ile burjuvazinin bütün kesimlerinin esasta aynı olduğunu görmeleri gerekir.

İkincisi, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara işçi sınıfının biliminin, Marksizm-Leninizmin taşınması, olayların Marksizm-Leninizmin süzgecinden geçirilerek tahlil edilmesi, sonuçların işçi sınıfına ve emekçilere taşınması, onların bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi gerekir.

Bunun için de biz varız!

Bolşevik Parti var!

İşin bu yanı doğrudan biz komünistlere, bizim çalışmamızın başarısına bağlıdır! Bu anlamda işçi sınıfının kurtuluşu davasını çabuklaştırmak, kurtuluşu yakınlaştırmak, süreci hızlandırmak bizim çalışmamıza bağlıdır. Bunun bilincinde sarılmalıyız görevlerimize! Yılmadan, sabırla örmeliyiz parti ağını! Barbarlığın biricik alternatifi olan sosyalizmi kazanmak hayal değil, biricik gerçektir! Yeter ki biz üzerimize düşeni hakkıyla yerine getirelim!

10 ocak 1997 ▲

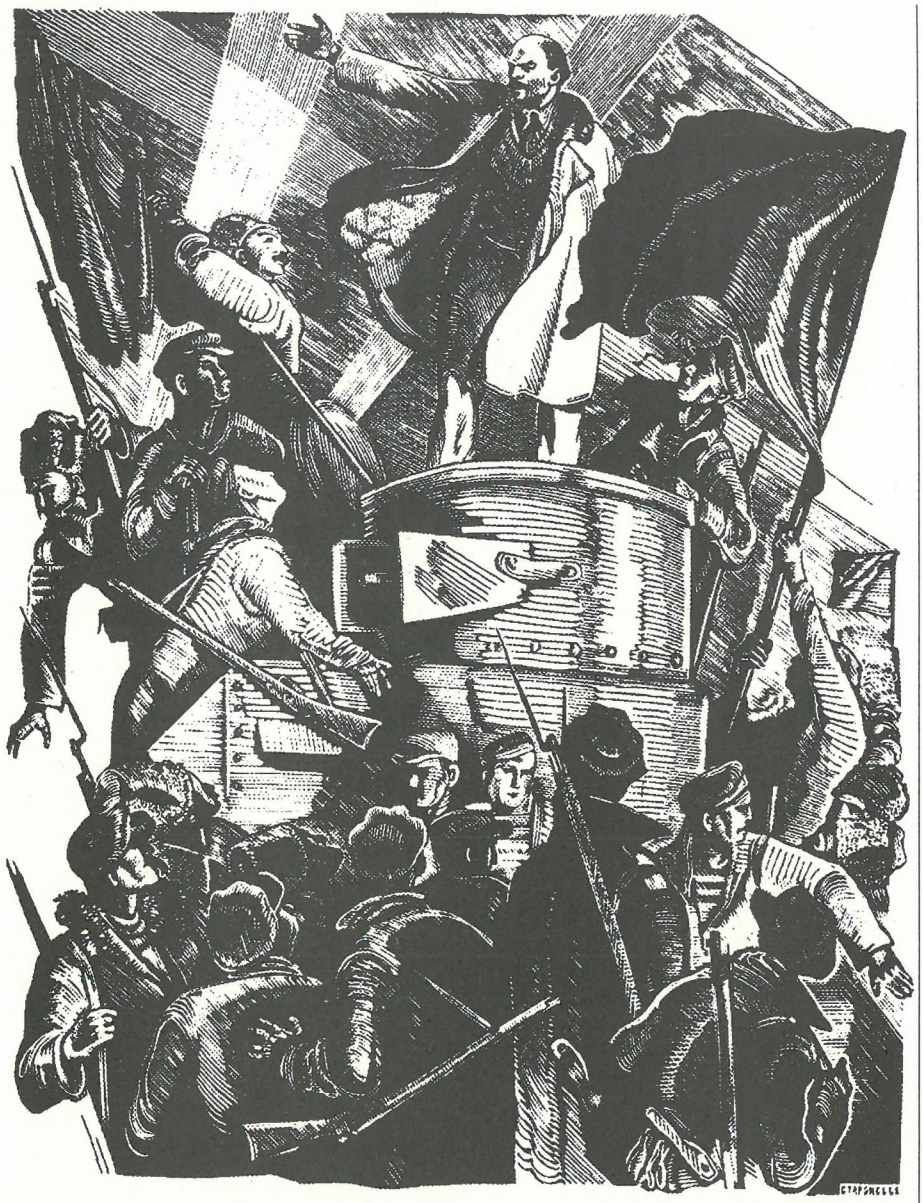

1997'de de barbarlığı istemeyen, sosyalizm için savaşmalıdır!

'96 emperyalizmin barbarlık demek olduğunu ve onun eğer engellenmezse dünyayı barbarlık içinde çökmeye götürdüğünü gösteren olaylarla doluydu. Yalnızca bu yıl içinde yürüyen gerici karşıdevrimci savaşlara bakmak bile bunun böyle olduğunu göstermeye yeter. Her yanda bu gerici savaş barutunun fitilini tutuşturan, savaşların gerçek kışkırtıcısı ve nedeni olan emperyalistler, daha sonra barış melekleri olarak "savaşan tarafları ayıran", "barışa zorlayan"lar olarak caka satıyorlar. Dikte ettikleri emperyalist barışı, gerçek barışmış gibi gösteriyorlar. İşte eski Yugoslavya, işte Filistin, işte Ruanda, Zaire, işte Çeçenistan.

Gelişmeler, çok güçlü görülen emperyalizmin, gerçekte onca güçlü olmadığını ve emperyalistlerin her şeye kadir olmadıklarını, halkların bütün kötü şartlara rağmen direndiklerini de gösteriyor. Kuşkusuz bu direnişler, anda sistemi kökten sorgulayan direnişler değil ve fakat emperyalistler de her şeye kadir değiller.

'96 emperyalizmin metropollerde de işçi sınıfına, emekçilere saldırılarını yoğunlaştırdığı bir yıl oldu. Emperyalist tekellerin kârları yükselirken, ekonomik durumun kötülüğü ve herkesin fedakârlık etmesi gerektiği masallarıyla, mücadeleyle kazanılmış bir dizi hakkın geri alınması için topyekün bir saldırı sözkonusu. Bu saldırılar, emperyalist metropollerde de işçi sınıfı ve emekçi hareketlerini gündeme getiriyor.

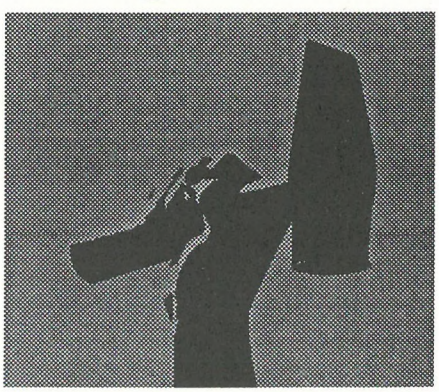

1996'da Fransa'daki militan direniş eylemleri, bütün dünyada işçilere, hakim sınıfların yalnızca bir dilden anladığını gösterdi, gösteriyor.

Bunun yanında ahlaki çöküntü de kendini bütün boyutlarıyla dayatıyor. Belçika'da ortaya çıkan çocuk pornografisi skandalı, emekçilerin düzene duyduğu güveni iyice sarstı. Yüzbinlerce insan "temiz toplum" taleplerini yükseltti. Kuşkusuz yine bu hareket de düzen içi, bir bütün olarak düzeni sorgulamayan bir hareket. Yine de emekçi yığınların rahatsızlığının, hoşnutsuzluğunun arttığını gösteriyor.

Ülkemizde barbarlık, burjuva demokratik bir rejimin hüküm sürdüğü, faşist uygulamaların şimdilik kuraldışı olduğu emperylalist metropollere göre daha boyutlu. Her alanda demokrasi adına faşizm hükmünü sürdürüyor.1996'da Kuzey Kürdistan'da Türk faşist hakim sınıflarının Kürt ulusuna karşı yürütüğü savaş daha da boyutlandı. Savaş olgusu, Kuzey Kürdistan dışında Türkiye'nin her tarafında da faşist zulmü katmerleştiriyor.

En basit ekonomik, demokratik haklar, en basit düzeniçi reform talepleri için bile can bedeli bir mücadele verilmek zorunda.

İşte 1996 yaz aylarında zindanlardaki ölüm orucu! Devrimciler, en basit talepleri kağıt üzerinhde kabul ettirebilmek için 12 can vermek zorunda kaldılar. Ardından hakim sınıflar devrimci tutsaklara karşı intikam saldırısına geçti. Diyarbakır zindanlarında 10 PKK'lı savaş tutsağı beyinlerine demir çubuklarla vurularak hunharca katledildi!

'96 hakim sınıfların Kürt ulusuna karşı savaşta kendi yasalarını da çiğnediklerini, devletin içinde illegal çetelerin kurulduğunu ve bunların birbiriyle vuruştuğunu da gösterdi. Susurluk'taki kaza, ülkede hakim sınıfların rejiminin çürümüşlüğünü bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Aslında bu düzen bir leş haline gelmiş durumda. Fakat bu leş, bütün canlıların üzerine çökmüş, onların nefes almasını engelleyen bir leş! Ve bu leş, kan emerek yaşayan bir vampir! Barbarlık bu leşin damarlarındaki kandır! Hep daha fazla barbarlık bu düzenin yaşam temeli ve mantığıdır.

Ülkemizde de işçiler, köylüler ve tüm emekçiler gerçekte bu düzenin pisliğini görüyor, "Temiz Toplum" isteği ülkemizde de yükseliyor. Kuzey Kürdistan'daki savaşın son bulmasını isteyen insanların sayısı gün geçtikçe artıyor. Düzeniçi burjuva muhalifler, yığınlarda gelişen bu haklı istekleri, düzende bir takım reformcuklar yapılması için kullanmaya çalışıyor. Onlar, halk muhalefetini kendi kuyruklarına takıp düzen içi bir muhalefet olarak kalmasını sağlamak için çabalıyorlar. Bu konuda "sol"dan reformist, legalist akımlar da onların yedeği rolünü oynuyorlar.

Gerek dünya çapında, gerek ülke-

mizde gelişen barbarlığın gerçekte bir tek alternatifi var:

Sosyalizm!

Fakat, Titoların, Kruşçeflerin, Brejnevlerin, Tenglerin, Castroların sahte sosyalizmi değil; Marx, Engels, Lenin, Stalinlerin gerçek sosyalizmi; Büyük Ekim Devrimi'nin ertesinde Sovyetler Birliği'nde inşa edildiği biçimiyle sosyalizm, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin savunduğu sosyalizm!

Çözüm barbarlığın boyutlarını küçültmekte değil; barbarlığı, onun temeli olan emperyalist sistemi yerle bir etmekte! Çözüm proleter dünya devriminde!

Bunu çok uzun erimli bir hedef olarak gördükleri için, hayalci gördükleri için, vb. daha bugünden bütün mücadeleleri bu hedefe yöneltmeyenler, anlık-günlük başarıları hedefin önüne geçirenler, o uğruna mücadele ettikleri anlık-günlük başarıların son çözümlemede barbarlık rejiminin ömrünü uzatmaktan başka bir işe yaramadığını görecek, yaşayacaklardır.

1997'ye girdik. Yeni bir yüzyıla 3 yıl kaldı. 21. yüzyılı, 20 yüzyıldan daha uygar kılmak, bu yüzyılı sosyalizme-komünizme doğru gidilen yolda zafer yüzyılı yapmak, dünya işçi sınıfının ve emekçilerinin elindedir. Ya işçi sınıfı ve emekçiler emperyalizmi proleter dünya devrimiyle yerlebir edecek, ya da dünya yeni yüzyılda da barbarlık içinde çöküşe, yokoluşa artan bir hızla yaklaşacaktır. Alternatifler bunlardır.

Biz bu bilinçle, işçi ve emekçileri 1997 yılında da sosyalizm mücadelesine daha sıkı sarılmaya çağırıyoruz.

Biz bu bilinçle, partimiz açısından 6. Kongrenin yılı olacak 1997'de, bütün yoldaşlarımızı görevlerine daha sıkı sarılmaya çağırıyoruz.

1997'yi, bundan önceki tüm yıllardan daha verimli, daha başarılı bir yıl yapalım !

Görev başına !

1 Ocak 1997 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi

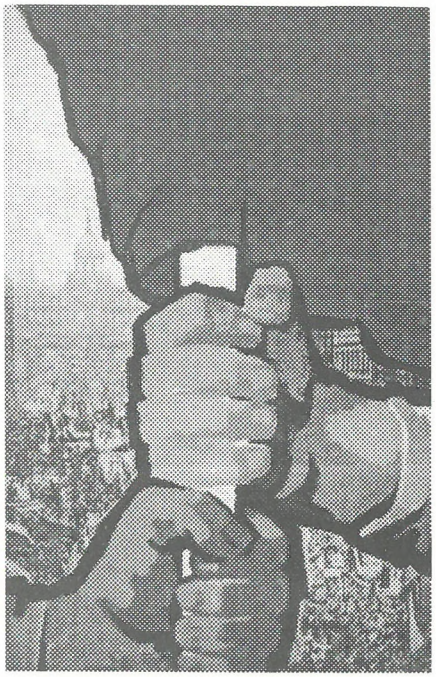

BURJUVAZİNİN ve SENDİKA AĞALARININ "TEMİZ TOPLUM" MÜCADELESİ DEVLETİ AKLAMAK İÇİNDİR!
EMEKÇİLER, FAŞİST DEVLETİ AKLAMAK DEĞİL, YIKMAK GÖREVİYLE KARŞI KARŞIYADIR!

Kurtuluş devrimdedir! Kurtuluş, işçi sınıfının kendi ellerindedir!

Susurluk'taki kaza sonrasında devletle mafyanın içiçe geçmiş ilişkilerinin ortaya serilmesi hakim sınıflar içindeki dalaşları çok daha keskin bir şekilde gündeme getirdi. Devlet-mafya ilişkilerinin bu açıklıkta ortaya çıkması, toplumun geniş kesimlerinin devlete olan güvenlerinin sarsılmasına yolaçtı.

Hakim sınıflar, bir yandan Susurluk olayını siyasi malzeme konusu yapıp, birbirlerine verip veriştirir, hasımlarını karalamak için kullanırlarken, diğer yandan da, devletin temizliği, büyüklüğü, tekliği vs. üzerine ahkam kesmekte, işçilerin, emekçilerin devlete güvenmeleri gerektiğini döne döne vurgulamaktadırlar. Cumhurbaşkanı Demirel önderliğinde Ankara'da yapılan liderler zirvesi buna hizmet eden en önemli örneklerden biriydi.

Susurluk kazasının toplumda bulduğu yankının her geçen gün artması, türlü yalanlara rağmen kitlelerin devlete, siyasetçilere olan güvensizliğinin derinleşmesine; "temiz toplum", "temiz siyaset" vs. yönlü taleplerini dile getirilmesine de yolaçtı. Hakim sınıfların muhalefet kanadı, –yine hakim sınıflar arasındaki çelişkiler dolayısıyla–, kitlelerde ortaya çıkan bu rahatsızlığı kendi çıkarına kullanmaya çalıştılar, çalışıyorlar.

Bu arada düzenin yedek lastikleri olan kimi "sol" reformist partiler de, kitlelerin bu rahatsızlığını kitle tabanlarını genişletmek yönünde kullanmak istediler. Bunun sonucu "temiz toplum" talebiyle bir dizi kitlesel eylem, yürüyüş ve miting gündeme geldi; çeşitli eylemlerle devletin mafyadan, siyasetin şaibeli insanlardan temizlenmesi gerektiği dile getirildi.

İşçi ve emekçi yığınlarının "temiz toplum" yönlü talepleri hem burjuvazi tarafından, hem de satılmış sendika ve konfederasyon yöneticileri tarafından denetim altında tutulmak isteniyor. ÖDP ve İP'nin düzenlediği çeşitli eylemlerin ses çıkardığını gören sendika ağaları, işçi ve emekçi yığınların tepkilerini dizginlemek, gelişebilecek işçi hareketini şimdiden frenlemek amacıyla, meydanlara çıkıp

mafya-devlet ilişkisini protesto etmek için eylemler düzenlemektedirler. Diğer yandan, devlete dokunmayan, onun saygınlığını yeniden sağlamaya yönelik propagandaya ağırlık vermekte, sermaye düzeninin savunulması, korunması için her şeyi yapmaktadırlar.

Sömürü düzeninin temel direği olan olan devletin, "kirlilikten" arınması ve "temiz bir devlet" haline dönüştürülmesi için devletin "kirli siyasetçilerden" arındırılmasını propogandaetmekte, çözümün ve çarenin bu düzen sınırları içinde olduğu bilincini işçilerin kafasına kazımaktadırlar.

Evet, işçiler, emekçiler gerek ÖDP-İP gibi "sol" reformist düzen partilerinin, gerekse sarı sendika ağalarının peşinde bir hareketlilik içindedir. Ancak işçilerin, emekçilerin tepkileri ve eylemleri, bu düzenin ve devletin "saygınlığının" korunması potasında eritilmeye çalışılmakta; kokusu tüm ülkeyi saran "skandallar"da rol almış olan kimi siyasetçilerden kurtulmak için bir kaldıraç işlevi görme yönünde kullanılmaktadır. Bir başka deyişle, işçi ve emekçilerin Susurluk olayı bağıntısında ortaya çıkan tepkileri ve hareketliliği, düzen sınırları içindedir, düzene yönelik değildir, bizzat bu düzenin daha sağlam temeller üzerinde devam ettirilmesi için kullanılmakta, bunun için uğraşılmaktadır.

Düzenlenen bu miting ve gösterilerde kitleler halinde işçilerin, iktisadi değil siyasi bir talep olan "temiz toplum" talebiyle sokaklara çıkmaları olumlu bir gelişmedir. Bu gelişme işçi sınıfı hareketinin, günlük iktisadi taleplerin ötesinde, ülkenin genel siyasi gelişmesi ile ilgili bir konuda tavır takınması demek olup, işçi sınıfının daha da politize olmasına hizmet edecektir.

Emekçi kitlelerin bu hareketlilikleri, satılmış sendikalar ve düzen partileri tarafından, tepkileri törpülemek için kullanılmaktadır. Bugüne değin yapılan işçi eylemlerinin gösterdiği gerçek budur. Susurluk eyleminin toplumda yankı bulması, işçi ve emekçi kitlelerin rahatsızlıklarını kendi çıkarları için kullanmak isteyen ÖDP-İP gibi partilerin, satılmış sendika önderliklerinin, ya da bizzat burjuvazinin muhalefette olan kanadının düzenlediği eylemler dikkate alındığında bu gerçek açıkça görülebilir. Örneğin Türk-İş'in önderliğinde 5 Ocak 1997 tarihinde Ankara'da yapılan miting bu açıdan tipiktir.

Eylem öncesinde Cumhurbaşkanı Demirel'in, Türk-İş önderliğinde düzenlenen bu miting hakkındaki bir soruya verdiği "Düzenlensin, gayet iyi olur; Türk-İş'in yaptığı mitingler halkı rahatlatıyor" yönlü değerlendirmesi bu eylemin nasıl bir işlevi yerine getireceğinin bir göstergesiydi.

Onbinlerce işçinin katıldığı bu eylemde yapılan konuşmalarda da düzenin savunusu ön plandadır. Örneğin, Bayram Meral'in; *"Demokratik, laik, sosyal hukuk devletine, Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu sisteme sahip çıkmak için buradayız. ... Devletimizi ele geçirmek isteyen çetelere, aşiret reislerine karşı buradayız." (Cumhuriyet, 6 Ocak 1996)* şeklindeki sözleri, onbinleri ne için orayla topladıklarını açıkça göstermektedir.

Bu sendika ağaları aynı mitingte, hakim sınıfların iktidardaki kesimini teşhir etmek görevini yerine getirirken diğer yandan, bir bütün olarak devletin onurunu sahiplenmekten de geri durmuyorlardı. Örneğin Türk-Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek, *"Bize Libya lideri Kaddafi'nin önünde eğilen Başbakan lazım değil. Türkiye Cumhuriyeti'nin onurunu koruyacak dış politika istiyoruz."* diyordu.

Atılan sloganlarda da hükümet eleştirilirken, düzenin çarpık kimi yanlarının törpülenmesi talep ediliyordu çoğunlukla.

Kısacası, onbinlerce işçi, devletin savunulması içerikli bir eylemle, düzene yamanmaya, tepkileri düzene zarar vermeyecek bir şekilde sindirilmeye, geçiştirilmeye; Demirel'in deyişiyle "halk rahatlatılmaya" çalışıldı.

Bu mitingte, Türk-İş, ÖDP ve İP elele vererek, polisle işbirliği içinde tespit edilenler dışında pankart açıl-

masını ve slogan atılmasını engellediler. Bu tavır, bu örgütlerin ne kadar demokrat olduklarını, iktidar kendi ellerinde olsa kendileri gibi düşenmeyenleri nasıl ezeceklerini bir kez daha gösterdi!

Bugüne kadar düzenlenen eylemlerin bir özelliği de, eylemlere onbinlerce kitlenin katılmış olmasıdır. Artık, binler değil, onbinler alanlara inmektedir. Örneğin, KESK önderliğinde 14 Aralık 1996 tarihinde Ankara'da yapılan eyleme yaklaşık 100 bin kişi katılmıştır. Bu mitingde Türk-iş'in düzenlediği mitingden ayrı ve olumlu olarak; taşınılan pankartlara ve atılan sloganlara düzenleyenler tarafından müdahale edilmemiş, ajitasyon-propogandada serbestlik sağlanmıştır! Ancak bu eylem de esas olarak çareyi bu düzen sınırları içinde gösteren bir eylem olmuştur. Bu eylemde ana şiar "Demokratik devlet, halkçı bütçe"dir!

Yine DİSK'in 22 Aralık 1996 tarihinde Kocaeli'nde düzenlediği eyleme 25 bin kişi katılmıştır. Bu eylemin ana şiarı ise "Özgürlükçü ve Demokratik Türkiye"dir...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Susurluk olayı sonrasında toplumun diğer kesimlerinde olduğu gibi işçilerde ve emekçilerde de bir hareketlenme sözkonusudur. İşçiler, bu eylemlerde sadece iktisadi talepler değil siyasi talepler de öne sürmüşlerdir! Buna rağmen işçi sınıfı hareketi hâlâ düzen sınırları içinde hareket etmektedir!

İşçi sınıfının bu hareketliliğini aşırı bir iyimserlikle değerlendirmek ve "siyasi olarak" büyük sıçramalar kaydettiği tespitini yapmak subjektivizmdir. Bugün çeşitli sol reformist gruplarda bu yönlü değerlendirmelerin işaretleri vardır ve genel olarak işçi sınıfının her hareketliliğine olmadık misyonlar biçme yaygın hastalığının bir parçasıdır. Bu noktada, işçi hareketlenmesinin doğru değerlendirilmesi ve hangi talepler için ve kimin etkisi altında bulunduğu sürekli gözönünde tutulmak zorundadır.

Susurluk olayından sonra işçi sınıfının hareketliliğinin burjuvazinin ve onun işçi sınıfı içindeki ajanlarının denetiminde, düzen içinde geliştiğini söylemiştik. İşçi sınıfı bu cendereden kurtulmak zorundadır. Bu birdenbire, bugünden yarına gerçekleşebilecek bir şey değildir. Öncelikle işçiler ve emekçiler, hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki dalaşta, bu kesimlerin birinin diğerinden farklı olmadığını, hepsinin sömürü sisteminin bir parçası ve onun savunucusu olduğunu görmesi; bu dalaşta birinin diğerine karşı kullandığı kaldıraç rolünden sıyrılması gerekmektedir. Bu ise işçilerin, emekçilerin kendi siyasi deneyimleri sonucu gerçekleşecek ve işçi sınıfı, hakim sınıfların tüm kesimlerinin özde aynı olduğunu görecektir. İşte o zaman, işçi sınıfı, burjuvaziden bağımsız olarak kendi sınıf talepleri temelinde sınıf mücadelesinde bağımsız güç olarak yerini alacaktır.

Bir yandan işçilerin kendi deneyimleri ile bu gerçeği görmeleri gerekirken, diğer yandan onların sömürücü düzenin yıkılması temelinde örgütlenmesi, mücadele yürütmesi gerekmektedir; işçilere, emekçilere sosyalist bilincin taşınması gerekmektedir. Bunun için Bolşeviklerin görevi, işçi sınıfını Marksizm-Leninizm ilkeler ışığında bilinçlendirmek, örgütlemek ve devrim mücadelesine önderlik etmektir! Bu görevin yerine getirilmesiyle ancak işçi sınıfı, bir bütün olarak burjuvaziden kurtulabilecek ve kendi mücadelesini eline alabilecektir! Bu görevin yerine getirilmesiyle ancak burjuvazi altedilip zafer kazanılacaktır!

Haydi görevlerimize daha sıkı sarılmaya!

12.01.1997 ▲

KESK'in 14 Aralık'96 tarihli Ankara Mitingi üzerine...

Pullamalar...

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Marmara Bölgesi taraftarları, Susurluk kazasıyla bir kez daha gözler önüne serilen mafya-devlet ilişkisini teşhir eden pullar hazırlayıp dağıttılar. İşte bunlardan bazıları...

14.12.1996 tarihinde Kamu Emekçileri sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) Türkiye çapında çağrıda bulunduğu "Demokratik Devlet ve Halkçı Bütçe Mitingi"ne bizim bölgeden de katıldık. Bu eyleme, bizim bölgeden toplam 2000 tane kuşlama (bunun 100 tanesi Denk Bütçeyle ilgili, 500 tanesi Susurlukla ilgili ve 500 tanesi de Düşünceye Özgürlükle ilgiliydi) ve Denk Bütçeyi de konu alan bir pankartla katıldık.

İstanbul'dan onlarca otobüs toplu halde buluşarak yola çıktı. Ankara-Hipodrom'un önüne geldiğimizde, meydan, otobüslerden çıkan binlerce insanla dolmuştu bile. Kızılay Meydanına doğru yola çıkıldığında, çok büyük bir kalabalık oluşmuştu (tahminimce 20-30 bin civarında, belki de daha fazla. Gazeteler ertesi gün eyleme katılanların tümünü 40 bin olarak verdiler).

Başlangıçta polis fazla öne çıkmadı, arama olmadı. Ancak, dar bir geçidi olan köprüye gelindiğinde, polis onbinlerce katılımcıyı arama işine başladı. Bu arada üstünü aratmak istemeyen bazı gençlere polis saldırdı ve bazılarını tutukladı.

Daha sonra da yürüyüşe örgüt pankartı sokmak istiyorlar gerekçesiyle, polis su panzerleriyle ve coplarla tüm kitleye saldırmaya başladı. Bu, açıkça bir provokasyondu ve polisin amacı kitleyi korkutmak ve dağıtmaktı. Bunu kısmen de başardı. Daha Kızılay Meydanına gelmeden, kitlenin bir bölümü bu olaylar sonucu yürüyüşü terketti. Olaylar sırasında birçok kişi yaralandı (gazetelere göre ikisi ağır yaralı), birçok kişi de tutuklandı. Polisin saldırısına karşılık, göstericiler su panzerlerini taşlayarak direndiler.

Polis ise, bu direniş karşısında iyice azıyor ve panzerleri rastgele insanların üzerine sürüyordu. Bu arada kurşun da sıkıyordu. Bu olaylar gerilerde sürerken, yürüyüşün ön kısmı, önceden alana gelenlerle birleşerek alanı doldurmuştu bile. Di-

ğer gruplar sonradan arkadan gelerek alana girdiler. Kızılay Meydanı, saldırılar nedeniyle yürüyüşü terkedenlere rağmen, insanlarla dolup taşıyordu.

Meydanda konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı ve halaylar çekildi. Biz kuşlamalarımızı yürüşün başladığı alanda ve sonunda Kızılay Meydanında attık. Kuşlamalarımıza ilgi büyüktü. Bir yerde attığımız kuşlamaların bir kısmı dağılmadan yere düştü. Bunu farkeden bir işçi, ilkönce bu demet kuşlamayı alıp okudu, sonrada bir bir elden dağıtmaya başladı, geri kalan kısmını da havaya fırlattı. Bu, son derece sevindirici bir olaydı.

Pankartımızı olayların çıktığı yere kadar taşıdık, polisler bizim pankarta da saldırdı ve pankartımıza el koydu.

Yürüyüşte dikkat çeken bir şey, Eğitim-Sen'in çok kalabalık bir kitleye sahip olmasıydı. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın dört bir tarafından binlerce eğitim emekçisi (bence10 binden fazlaydı) yüzlerce pankartın arkasında yürüdü. Yürüyüşte en çok söylenen ise "Bacı ile Hacı türküsü"ydü:

"Ben sizin bacınızım,
ben ne dersem o olur,
çeteleri kuralım,
emekçileri soyalım!
Ben sizin hocanızım,
ben ne dersem o olur,
hükümeti kuralım,
komisyonlar kuralım,
birbirimizi aklayalım."

Eyleme katılan biri. ▲

Ankara'da miting...

KESK'in (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) Ankara'da düzenlediği "Demokrat Devlet, Halkçı Bütçe" mitingine HADEP, ÖDP, EMEP, SİP, İP, DİSK Halklar ve Özgürlükler Platformu, ... katıldı. Yaklaşık 80 bin kişi katıldı bu eyleme.

Türkiye'nin dört bir yanından gelen kitle sabahın erken saatlerinde Ankara'ya girerken, faşist devlet de yoğun polisiye önlemler almıştı. Ankara girişinde, eyleme giden konvoy halindeki ve şehirlerarası yolcu taşıyan tüm araçlar durdurularak kimlik kontrolü ve arama yapıyorlardı. Polisin bütün engellemelerine rağmen, kitle sabah saatlerinden itibaren Ankara-Hipodrom'da toplanmaya başladı. Mitingin başlama saatine kadar halaylar çeken, sloganlar atan kitleler, saat 9.30'da yürüyüşe geçmek istedi. Ancak faşist polis kitlenin önüne geçerek kendilerine bildirilen saatten önce yürüyüşe izin ermeyeceklerini açıklayıp kitlenin önünde barikat oluşturdular. Kısa bir itişme ve tartışmadan sonra saat 10.00 sularında yürüyüşe geçildi.

En önde KESK pankartı arkasında KESK yöneticileri, hemen onların arkasında EĞİTİM-SEN, TÜM BEL-SEN, ENERJİ-SEN, YAPI YOL-SEN, LİMAN-İŞ ve KESK'e bağlı diğer sendikalarla onların ardında çeşitli devrimci ve karşıdevrimci gruplar, dernekler yürüyordu. Atılan sloganlar ağırlıklı olarak *"Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Savaşa değil, eğitime bütçe!", "Mafya, devlet, aşiret, bu ne biçim rezalet!", "İşçi memur elele, genel greve!", "Ankara, Ankara çeteleri saklama!" oldu. Bir grup da "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Şehitler ölmez!"* vb. sloganları attı. Yürüyüş kolu Sıhhiye'ye yaklaştığında, faşist polis bazı gruplara saldırmaya başladı, yürüyüşü bölmeye çalıştı. Bunu panzer, cop, tazyikli su, silahla ateş ederek vs. kullanarak yaptı. Bu saldırıya kitle de karşılık verdi. Polis birçok kişiyi gözaltına aldı, çok sayıda pankarta el koydu. Polisin bu saldırısına sendika yöneticileri seyirci kaldılar, kendilerine, saldırı olduğu haberi ulaştırılmasına ve yardım istenmesine rağmen, sadece mikrofonda anons yapıp saldırıyı kınamakla yetindiler. Polisler tarafından dağıtılan kitle, daha sonra gruplar halinde miting alanına geldi. Miting alanına Türk bayraklarını sallayarak giren İP'ye, LİMAN-İŞ Sendikası Genel Başkanı Hasan Biber mikrofondan seslenerek *"İP'liler, provokasyon yapmayın!"* dedi. Bunun üzerine miting alanında anons yapmakla görevli Tiyatro Sanatçısı Orhan Aydın mikrofonu kaparak *"Bu çok çirkin bir anons, ben İP'lilerden özür dilerim!"* diyerek tavır takındı.

Mitingte bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, özelleştirmeye, işsizliğe, pahalılığa, işten atılmalara, sürgünlere karşı toplandıklarını, bu yılki bütçeyle terörün arttırılmaya çalışıldığını, biz emekçiler için bütçe istiyoruz, göstermelik değil, şeklinde görüşler ifade etti. Daha sonra diğer sendika başkanları da birer konuşma yaptıktan sonra miting son buldu. ▲

Devrimcilik bir yaşam biçimidir, bu anlamda mezara kadar sürer! Devrimcilik onurlu bir iştir, bu anlamda yürüttüğümüz faaliyet çevremizde acıma duygusu ve itim merkezi değil, saygı ve çekim merkezi oluşturmalıdır.

DEVRİMCİ çalışma içerisinde devrimci faaliyeti, *belli bir dönem* omuzlarda taşınması gereken bir yük olarak gören, bütün davranışlarına bu ruh halinin hakim olduğu kişiler vardır. Bu tür kişilerde, çeşitli ilişkiler sonucu varılan veya gönüllü olarak başlanılan devrimcilik, belli bir aşamadan sonra, zevk vermeyen, omuzlarda yük olarak taşınan bir iş haline gelir. Bu durum, hem bu kişiyi, hem de bu kişinin çevresini bir karamsarlık bulutu gibi sarar. Bu makalemizde bu olumsuz durumu ele alarak, bu durumun aşılması için gerekli olan mücadelenin önemine dikkat çekeceğiz!

Devrimciliği gönüllü yürütülen, severek yapılan bir yaşam biçimi olarak değil de, *belirli bir dönemde yapılması gereken bir görev,* belli bir aşamadan sonra da *omuzlarda taşınan bir yük* olarak görmek bu anlayışın en tipik özelliğidir. Bu anlayış kendisini en fazla, gençliklerinde çok hızlı devrimci olmalarına rağmen, en geç evlilikle birlikte devrimci faaliyeti oldukça yavaşlatan, çoluk çocuğa karıştıktan sonra da tamamen bırakıp gelişmeleri uzaktan seyreden insanlarda görülür. Bu aşamaya vardıktan sonra bazıları hâlâ bağış verip çıkan yayınları almaya devam ederken, diğer bazıları ise dayanışma amacıyla bile devrimci faaliyetlere destek vermezler! Fakat sohbet "eski gençlik günleri" ile ilgili hatıralar bölümüne geldiğinde ballandıra ballandıra "bir militanın anılarını" anlatırlar! Kendisine yayın satmaya çalışan, bağış isteyen ve eyleme katılma çağrısı yapan gençlere, "sizlere baktığımda gençliğimi görüyorum" derler! Başta ailesi olmak üzere yakın çevresini aktif devrimci faaliyetlerden uzak tutmaya çalışırlar. Ne de olsa devrimci faaliyet yürüten insanların başlarından "bela" eksik olmaz!

Fakat bu anlayış kendisini sadece devrimci faaliyeti bırakarak kendi köşesine çekilen insanlarda göstermez. Devrimci faaliyetin içinde yeralan bir dizi kişide de bu anlayışın değişik biçimleri ortaya çıkabilmektedir.

Devrimci faaliyet gönüllü olarak yürütülen bir faaliyettir. Devrimci fikirlerle yeni tanışan ve belli bir süreç sonunda devrimin ideallerine sempatiyle bakan ve onları benimseyen hemen hemen herkes, ilk başlarda devrimin çıkarları için her türlü görevi üstlenmeye hazırdır. Özellikle devrimci hareket ülkenin her yanını sarmışsa, binlerce, onbinlerce insan aynı idealler uğruna mücadele ediyorsa, ülkenin gündemini grevler, boykotlar, işgaller, çatışmalar, barikatlar belirliyorsa, bu mücadelenin bir parçası olarak bu eylemlerden herhangi birinde yeral-

Devrimcilik, "belli bir süre" omuzlarda taşınması gereken bir "yük" değil; bilinçli seçilen, onurlu bir yaşam biçimidir!

Devrimcilik, başkaların hatırı ve iyiliği için değil, herkesin bizzat kendi toplumsal sorumluluğu gereği yürütmesi gereken bir faaliyettir!

mak severek yapılan bir iştir. Belli bir süre sonunda daha ciddi örgütlenmelere gidilip, mücadelenin "zorunlu görevler" bölümü, "romantik görevler" bölümüne ağır basmaya başladığında, bazı insanlarda yakınmalar da başlar.

Görev dağılımında iş ve kişi karşılaştırmaları bu anlayışın en tipik özelliklerinden biridir. Faaliyetin bazı bölümleri artık çoktan gönüllü olarak zevkle yapılan işler bölümünden çıktığından, görev dağılımı sırasında ve sonrasında görevlerin "adil" dağıtılmadığı üzerine yaygara kopartılır. "Neden ben, neden o değil?" şeklindeki yakınma sorularının, veya surat asarak, yakınarak görev yapmanın altında, devrimci faaliyetin artık, gönüllü yapılan, zevk veren bir uğraş halinden çıkıp omuzlarda bir yük olarak görülmesi ve bu yükün altında kimin ezilmesi gerektiği sorusu yatmaktadır. Anlayış bu olduğu için "yükün altına giren" insanlar, kendilerine haksızlık yapıldığı için yaygarayı basmakta ve "adalet" talep etmektedirler! Burada görevler dağıtılırken herkese yapabileceği işlerin, uygun kişilere uygun işlerin verilmesi gerektiğini tartışmak bile istemiyoruz!

DEVRİMCİ faaliyeti "yük" olarak gören bu anlayış bazen kendisini, belli bir süre sonra aktif mücadeleden çekilen, "pili biten", "yorulan", kişilere karşı takınılan tavırda da gösterebilir! Bu insanlar aşağılanır, onlarla ilişki tamamen kesilir, "korkak" olduğu, "dizlerinin titrediği" üzerine ahkam kesilir! Bu anlayışa sahip olanlar kendileri hâlâ "yükü" omuzlamaya devam ettikleri için, kendi durumlarını bırakanlarla karşılaştırarak böbürlenebilirler! Bu yaklaşımın temelinde yatan anlayış, gidenlerin daha fazla "yükü" kalanların omuzlarına bıraktıkları düşüncesidir! Fakat burada unutulan temel nokta; devrimci mücadelenin gönüllü yürütülen bir mücadele olması ve herkesin kendi bilinç, kavrama düzeyine ve samimiyet derecesine göre bu mücadeleye katkı yapacağıdır!

Devrimci saflardan her kopuş bizi mutlaka üzer! Fakat bu olumsuz adımı atan arkadaşlar, sırf bu adımı attıkları gerekçesi ile bizim düşmanımız haline gelmezler! Bu adımı atan arkadaşlara karşı biz, bu arkadaşlar karşı-devrimin safına geçmedikleri sürece onlarla ilişkiyi koparmamak, onlardan devrimci mücadeleye yapabilecekleri her türlü katkı konusunda yararlanmaya çalışmak, onları yeniden devrim saflarına kazanmak için mücadele etmek zorunda olduğumuzu unutmamalıyız!

Görev dağıtımında; herkese yeteneğine göre ve altından kalkabileceği işlerin verilmesi ve onlara bu görev yerine getirilirken yol gösterilmesi, yardım edilmesi örgütlenmede temel çıkış noktamız olmakla birlikte, gönüllü olarak kimsenin yapmak istemediği ve fakat devrimci faaliyet açısından yerine getirilmesi mutlak zorunluluk olan bir dizi görev vardır! Bu tür görevler karşısında tavrımız; "özgürlük"ün "zorunluluğun kavranması" demek olduğunu gerçekten kavramak ve hayata geçirmek olmalıdır! Bu tür görevler konusunda kavramamız gereken; toplumsal kurtuluş açısından bu görevlerin yerine getirilmesinin taşıdığı önem ve oynadığı roldür! Bu açıdan bakıldığında ve bu bilince sahip olunduğunda bu tür görevler de severek yerine getirilen görevler arasına girecektir! Aksi yaklaşım, toplumsal kurtuluşu değil kişisel beğeniyi öne çıkaran, bencil, bu anlamda gerçek bir devrimciye yakışmayan bir davranıştır!

Belli bir görev başarıldıktan sonra ortaya çıkan aşırı böbürlenmelerin, kasıntı tavırların temelinde de bu anlayış yatar! Bu kasım kasım kasılan vatandaş, ne de olsa diğer "rakiplerinin" çekindiği oldukça "büyük bir yükün" altına girmiş, "bu yükün" altından başarıyla kalkmış, diğerleriyle rekabet içerisinde "kazandığı yeni puanların" hesabını yapmaktadır. Devrimci çevreler bu tür sahte kahramanlarla doludur. Bu unsurlar, "becerdikleri" birkaç "çok önemli görev" sonrasında bunu sürekli diğerlerine karşı silah olarak kullanırlar, çevrelerinden sürekli olağanüstü saygı beklerler, diğer çalışma arkadaşlarını küçümserler, onların önerilerine değer vermezler, eleştirilerine tahammül bile edemezler, sürekli haklarının yendiğinden dem vururlar, kendilerine karşı gelen veya gelebilecek eleştirilerin önünü geçmişte başardıkları görevleri sıralayarak tıkamaya çalışırlar! Bu unsurlar, belli bir aşamadan sonra devrimci faaliyetin sağlıklı bir biçimde ilerlemesinin önünde engel olurlar ve bu unsurlarla mücadele epey zor olup bir dizi tatsızlığı ve gereksiz çatışmayı beraberinde getirir!

Bu bağıntıda kavranması gereken; devrimci faaliyetin bilinçli ve gönüllü yürütülen bir faaliyet olduğudur! Tek tek bireylerin devrimci faaliyete sunacağı katkı, bilinç düzeyine, samimiyetine, kavrayışına, yeteneklerine ve olanaklarına göre değişiklikler gösterecektir! Kimi sadece bildiri dağıtıp bağış verme ile kendini sınırlarken kimileri ise tüm hayatını devrimci faaliyete adayacaklardır! Biz, bir yandan herkesten devrimci mücadeleye yapabileceği en fazla katkıyı yapmasını talep ederken, diğer yandan devrimci faaliyete verilen en küçüğünden en büyüğüne her türlü katkının değerli olduğunun bilincinde olmalıyız! Devrimci mücadelenin çıkarları açısından yapabileceğinin en fazlasını yapmak o kişinin devrim davasında ne kadar samimi ve ne kadar bilinçli olduğunu gösterir! Fakat bu durum o kişiye diğerlerini küçümseme, onların eleştirilerine ve önerilerine kulak tıkama hakkını vermez! Eleştiri ve öneri getirme bağıntısında herkes, örgütsel konumuna göre eşit haklara ve yükümlülüklere sahiptir! Bazen, devrimci mücadeleye kıyısından köşesinden yardım eden bir sempatizanın bile getirdiği öneriler doğru, eleştiriler haklı veya çok yüksek kademelerde çalışan bir yoldaşın getirdiği öneriler yanlış, eleştiriler haksız olabilir! Bu durumlarda yanlış yapmayı engellemek için; esas olarak eleştirinin kimden geldiğine değil, gelen eleştirinin kendisine bakılmalıdır!

DEVRİMCİ faaliyeti "yük" olarak gören bu anlayış kendisini aile ilişkilerinde ve eğitiminde de gösterir! Kendisi militan devrimci olmasına rağmen bu militanın karısı, kocası, kardeşleri, çocukları devrim davasına gönüllü olarak kendiliğinden katılmazlar! Bunun böyle olmasında akrabaların kişisel tercihleri de önemli bir rol oynamakla birlikte, bu "militan"ın devrimci faaliyeti bir yük olarak görmesi ve çevresini mümkün olduğu kadar bu yükün uzağında tutmaya çalışması da daha az bir rol oynamaz! Yürütülen devrimci faaliyet sonucu, çocuklara ayrılan zaman sürekli kısıtlandığından, bu tür anlayışa sahip olan kişiler kendilerini çocuklarına karşı, onlara "normal" bir çocukluk yaşatamadıklarından dolayı suçlu olarak hissederler.

Gençliklerinde oldukça "hızlı" bir devrimci olan bir dizi insanın bu hızı, evlilikle birlikte en büyük darbeyi alır, çoluk-çocuğa karıştıktan sonra ise bu hız iyice kesilir veya tamamen biter! Burada da esas olarak yanlış kavranılan nokta; devrimci mücadeleyi belli bir yaşta ve esas olarak bekârken yürütülmesi gereken bir mücadele olarak görmektir! Bu anlayış temelinde de devrimci faaliyeti "yük" olarak, bir "belâ" olarak görmek, bu yükü ancak gençken omuzlamaya hazır olmak, toplumsal kurtuluşu değil kendi durumunu esas almak yatmaktadır! Bir dizi durumda kendisi devrimci saflarda olmasına rağmen çocukların devrimci mücadeleden uzak durmasının veya ancak zor yolu ile devrimci saflara çekilebilmesinin altında da bu anlayış yatmaktadır! Çocuklar, annebabalarının dışarıda savundukları ile evde yaptıkları, düşündükleri ile konuştukları arasındaki farkları ve çelişkileri en yakından yaşayan insanlardır! Bu alanlardaki hayal kırıklığı onları daha başından devrimci mücadeleden soğutmaktadır! Bunu engellemenin yolu devrimci faaliyete bir "yük" olarak değil, insanlığın kurtuluşu yolunda yaşadığımız sürece taşınması gereken bir sorumluluk ve gönüllü seçilmiş onurlu bir görev olarak ele almaktan geçmektedir! Çocuklarımıza gerçekten örnek olmanın yolu ise, devrimci mücadeleyi samimi olarak yürütmekten, dışarıda savunduğumuz ile evde uyguladıklarımız arasında bir çelişki olmamasından, onlara malımız olarak değil kendi haklarına sahip özgür bireyler olarak yaklaşmaktan geçmektedir!

Yürütülen devrimci faaliyeti omuzlarda taşınan bir yük olarak görmenin diğer bir ayağı da yürütülen faaliyetin kendisine yabancılaşmadır! Bu anlayışa sahip olanlar devrimci faaliyeti, kendilerini doğrudan ilgilendiren bir faaliyet, bir yaşam biçimi olarak değil, başkaları için, başkaları hatırına yürütülen bir faaliyet olarak görürler! Yapacağı işleri, alacağı görevleri, sanki bu işleri veren, görevlendirmeleri yapan kişi ve kurumlara iyilik yapıyormuş, onların hatırı için bu iş ve görevleri yerine getiriyormuş gibi tavırlar takınarak "lütfen" kabul ederler! Bu aşamada nazlanmalar, çeşitli bahaneler ortaya çıkar! Bir dizi durumda görevi veren kişi veya kurum, görev verilecek kişiyi "tavlamak", ikna etmek için binbir dereden su getirir. Bu tür durumların temelinde yatan anlayış, devrimci faaliyeti, kendini doğrudan ilgilendiren bir iş, yaşamının bir parçası olarak görmemek, onu bir üstündeki kişinin veya kurumun hatırına, iyiliğine, yüzü suyu hürmetine yürütmektir.

Bu yaklaşım da; kendi kurtuluşunu toplumun kurtuluşundan ayrı gören, toplumun çıkarlarını ve durumunu değil, kendi çıkarlarını ve durumunu esas alan, bencil bir yaklaşımdır! Toplumdan kopuk, ondan bağımsız, onun üzerinde bir yaşam mümkün olmadığından toplumsal kurtuluş için verilen mücadele aynı zamanda kendi kurtuluşumuz için de verilen mücadeledir! Bu durum bir dizi insan tarafından kavranılmamakta, sanki verdikleri mücadele kendilerini hiç ilgilendirmiyor tavırlarına girebilmektedirler! Burjuvazinin ideolojik hakimiyeti bu durumun net olarak görülmesini engellemektedir. Burjuvazi, her gün, her saat, her dakika, her saniye elindeki tüm araçları kullanarak, sömürü sisteminin uysal bireyleri, iyi tüketiciler, egoist, kariyerist olmaları için insanların beynini yıkar! Burjuvazinin bu ideolojik bombardımanından kurtulup kendi gerçek çıkarlarının bilincine varan insan, kendi kurtuluşunun toplumsal kurtuluştan bağımsız, bu sömürü sistemi yıkılmadan gerçekleşemeyeceğini kavrayan insandır! Bu aşamadan sonra bu insan yürüteceği devrimci mücadeleyi, sadece başkalarının "hatırı" veya "tanımadığı" insanların kurtuluşu için değil, bizzat kendi kurtuluşu için de mutlak gerekli olduğu bilinciyle yürütür!

DEVRİMCİLİK, ne belli bir dönemde omuzlarda zorunlu olarak taşınması gereken bir yük, ne de başkalarının hatırı, iyiliği için yerine getirilmesi gereken bir iştir!

Devrimcilik, insanın kendi kişisel çıkarlarının ötesinde tüm toplumun çıkarları için, sömürünün, faşizmin, işkencinin, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, kadınlar üzerindeki her türlü baskının ortadan kalkması için, sömürüsüz, sınırsız, savaşsız bir dünyanın kurulması için mücadele etmek demektir. Bu mücadele, insanın yürütebileceği en yüce, en onurlu mücadeledir. Bu mücadele, yukarıda saydığımız kötülükler tamamen yeryüzünden kaybolup, gerçekten insana yaraşır sömürüsüz, sınırsız, savaşsız bir dünya kurulana kadar devam edecektir. Bu anlamda bu mücadele, ne sadece belli bir dönem omuzlarda taşınması gereken bir "yük", ne çekinilmesi, çevrenin uzak tutulması gereken bir "bela", ne de başkalarının hatırı, iyiliği için yapılan bir iştir! Devrimcilik, başkalarının hatırı ve iyiliği için değil, herkesin bizzat kendi toplumsal sorumluluğu gereği yürütmesi gereken bir faaliyettir! Bir dizi aday arasından eğer bir görev bize verilmiş, o görev için biz layık görülmüşsek, bu bize gurur vermelidir!

DEVRİMCİLİK bir yaşam biçimidir, bu anlamda mezara kadar sürer! Devrimcilik onurlu bir iştir, bu anlamda yürüttüğümüz faaliyet çevremizde acıma duygusu ve itim merkezi değil, saygı ve çekim merkezi oluşturmalıdır. Anamız, babamız, karımız, kocamız, kardeşlerimiz, akrabalarımız ve çocuklarımız bizimle gurur duymalıdır. Kaç kişinin böyle, kendi dertlerini aşmış, kendi kurtuluşunu tüm insanlığın kurtuluşundan ayrı görmeyen, sömürünün, faşizmin, işkencenin, işsizliğin, yoksulluğun ortadan kalkması, sömürüsüz, savaşsız, sınırsız bir dünyanın kurulması için mücadele eden, başka şehirlerden, başka bölgelerden, başka ülkelerden, başka kıtalardan hiç tanımadığı, hiç görmediği insanların uğradığı baskılara, haksızlıklara karşı savaşan karısı, kocası, ağabeyi, ablası, kardeşi, arkadaşı veya babası var ki?

Bu anlamda bizim yaklaşımımız, "yirmisinde komünist olmayanın kalbi, kırkında komünist kalanın beyni yoktur" gibi düşünen, devrimciliği omuzlarda taşınan bir "yük" olarak, "gençlikte" veya başkalarının "hatırı" için yapılması gereken bir iş olarak gören burjuva "aydınlarının" yaklaşımı gibi olamaz! Bize göre; sadece onbeşinde, yirmisinde değil, tüm yaşamı bir komünist olarak yaşamak, en değerli, en onurlu, en gerçekçi yaşam biçimidir! Aynalara sadece genç iken değil, ihtiyarladığımızda da gururla bakabilmek için; devrimci faaliyeti, bir yaşam biçimi, onurlu bir görev olarak kavramalı, çevremize bunun ışığını, enerjisini yaymalıyız!

9 Ocak 1997▲

"KÖYE DÖNÜŞ PROJESİ"NİN GERÇEK ADI:

Koruculaştırma

RP-DYP koalisyon hükümetinin kurulmasının hemen ertesinde, Başbakan Erbakan'ı ziyaret eden Genelkurmay Başkanı Org. İ. H. Karadayı; *"Başbakanı kutladım. Devletin silahlı kuvvetleriyle ilgili bilgi verdim"* diyerek, ziyaretinin nedenini açıkladı.

Sözkonusu ziyarette devletin silahlı kuvvetleriyle ilgili verilen bilgi, gerçekte, faşist Türk devletinin gerçek karar vericisinin MGK olduğunun ve Erbakan'ın Başbakan olarak hangi sınırlar çerçevesinde hareket edebileceğinin bilgisiydi.

Bu konuşmada İ. H. Karadayı, Erbakan'a boşaltılan köylerin sahiplerine yeniden açılacağını bildirerek, *"Gidin halka müjdeyi verin, biz bunu en güzel şekilde sağlayacağız"* teminatını verdi.

Bu teminatı alan Erbakan, RP'nin Meclis grup toplantısında şunları söyledi:

"Karadayı bana, (gidin halka müjde verin, biz bunu en güzel şekilde sağlayacağız) diyerek teminat verdi. Boşaltılan mezralara dönüş ilk olarak Elazığ ve Bingöl'de başlayacak. Mezralarını terketmiş olanları yeniden buralara yerleştireceğiz." (Hürriyet, 12 Temmuz 1996)

Bu açıklamanın kamuoyuna yansımasından sonra, bizzat burjuva parti temsilcileri tarafından takınılan tavırlarda bile, bu söylenenlerin içinde bulunulan koşullarda gerçekleştirilemeyecek şeyler olduğu dile getirildi.

Gerçekten de açıklandığı biçimde, köy ve mezralarından sürgün edilenlerin geriye dönmesi ve aynı yerlere yerleşmesinin objektif koşulları yoktur. Bu koşullarda, yani Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı uygulanan baskı, zulüm ve sürgün politikasının bizzat uygulayıcısı olan hakim sınıfların politikasında temelden bir değişiklik olmadığı sürece, köy ve mezralarından sürgün edilenlerin geri dönmelerinin koşulu yoktur.

Geriye dönme, iki ihtimali göze almaya bağlıdır. Birincisi, tüm baskılara rağmen yeniden sürgünü ya da ölümü gözönüne almak; ikincisi ise, devletin dayattığı koruculuk sisteminin bir parçası olmayı kabul etmek.

Köylerin yakılıp, yıkılmasının temel gerekçesi, bu köylülerin koruculuğu kabul etmemiş olmaları ve PKK'ya verilebilecek desteğin engellenmesi siyasetidir.

Faşist Türk devletinin kendisiyle işbirliği yapmayan Kürdistan'lılara karşı siyasetini değiştirecek temel bir değişiklik, gelişme de olmamıştır. Bu siyaset, bugün de hâlâ sürmektedir ve hatta yeni yeni metodlarla geliştirilerek.

İşte *"köye dönüş projesi"* diye adlandırılan proje de, gerçekte bu siyasetin başka yöntemlerle sürdürülmesi için ortaya atılmıştır.

Son yıllarda kurulan hükümetlerin hemen hepsi, başlangıçta, Kürt sorununa yönelik olarak kamuoyuna "umut" verici açıklamalarda bulunmuştur. Gerçekte ise, söylediklerinin hepsinin yalan olduğunun ortaya çıkması için, birkaç aylık süreç yetmektedir.

Böylesi sahtekarlıklar artık gelenek haline geldiği için, burjuva kalemşörler bile, hükümetlerden Kürt sorununda "samimiyet" talep etmektedirler.

Erbakan'ın Başbakan olmasının ertesinde yürütülen "diyalog" tartışmalarını gözönüne alan Sabah gazetesi yazarı Hasan Cemal, şunları söylemektedir:

*"Örneğin, koltuklarına daha yeni oturmuş başbakanlardan, bakanlardan **Kürtçe radyo, televizyon, eğitim** gibi bazı demeçler de kulaklara çalınır. Böylece, kamuoyunda bir iyimserlik havası yaratılır gibi olur.*

Ama arkası gelmez." (Sabah, 7 Ağustos 1996)

"Köye dönüş projesi"nin, kamuoyuna açıklandığı biçimiyle uygulanması da bu yaklaşıma uymuştur.

Erbakan'ın Elazığ ve Bingöl'e yapacağı gezi öncesinde yapılan bu açıklama da, gerçekte halkı aldatmayı hedefleyen bir açıklama oldu. Erbakan'ın, köye dönüşlerin başlatılacağı Elazığ ve Bingöl'e gezi yapacağı açıklandı.

Peki gelişmeler nasıl oldu?

24 Eylül tarihinde, PKK gerillalarının Bingöl Emniyet Müdürlüğü'ne saldırısını gerekçe gösteren faşist Türk ordusu, ağır silahlarla çok sayıda ev ve işyerini taradı, Bingöl merkeze bağlı köyleri kapsayan operasyonlar yaptı, ormanlık alanları ateşe verip köylülerin otlarını yaktı. Sözkonusu operasyon alanında helikopterlerle bombardımanlar yapıldı.

İşte, köye dönüş projesinin Bin-

projesi!...

Köylerine dönmek isteyenler başvuruda bulundukları yetkili mercilerde, kendilerine, "eğer korucu olursanız köylerinize dönebilirsiniz" denmektedir. Hâlâ köylerini terketmemiş olan birçok köylüye dayatılan şey, "ya korucu olursun, ya da terkedersin" ikilemidir.

göl'deki uygulamasının bir-iki örneği...

Bingöl'de bu baskılar sürerken, Kuzey Kürdistan'ın her yerinde, varolan baskılar, köy yakmalar, boşaltmalar, ormanların yakılması, koruculaştırma çabaları, gıda ambargosu, yerleşim alanlarına giriş çıkışların yasaklanması ve benzeri uygulamalara da devam edildi.

Bütün bunlar göstermektedir ki, hakim sınıfların "köye dönüş projesi" gerçekte büyük bir sahtekarlıktır. Erbakan'ın *"mezralarını terketmiş olanları yeniden buralara yerleştireceğiz"* açıklaması koca bir yalandır.

"KÖYE DÖNÜŞE" KORUCULUK DAYATMASI

Erbakan'ın "köye dönüş projesi"ni açıklamasından sonra, burjuvazinin temsilcileri ve savunucularının konu hakkında takındıkları tavırlar ve devletin uygulamalarının bazı örnekleri şöyledir:

"Köy ve mezraların yerleşime açılacağı sözleri yuvarlak sözlerdir. Bunlar tespit edilirken konumlarını iyice irdelemek gerekir. Güvenli şahıslar olup olmadıklarına bakmak gerekmektedir. İkincisi yeniden yerleşime açılacak köy veya mezraların güvenli yerde olup olmadığına bakmamız gerekiyor. Ayrıca mezraları yeniden yerleşime açmanın imkanının olacağını zannetmiyorum. Bunları birleştirip toparlamak en uygun olanıdır." (Ünal Erkan, Evrensel, 26 Temmuz 1996)

Olağanüstühal bölgesinde şimdiye kadar en uzun icraatçı olan bu "sömürge" valisinin tavrı, "köye dönüş projesi"nin uygulanamazlığını ve yapılmak istenenleri en açık şekliyle ortaya koymaktadır.

Bölgeyi iyi tanıyan ve köy ve mezraların yakılıp, yıkılmasını bizzat yöneten Ünal Erkan, içinde bulunulan koşullarda mezraların yeniden yerleşime açılamayacağını; köylerin boşaltılmasının nedenini, bu boşaltmalarla neyin hedeflendiğini gayet iyi biliyor. Bu yüzden de, yürüyen savaşta herhangi temel bir değişiklik olmadığı sürece durumun değişmeyeceğini gözönüne alarak, sorunun "çözüm"üne yönelik kendi görüşlerini açıklamaktadır.

Nedir Ünal Erkan'ın önerdikleri? Köye ve mezraya dönenlerin "güvenli şahıslar" olması gerektiği, mezraların birleştirip toplu hale getirilmesi. Bunlar yapılırken de sözkonusu yerleşim alanlarının "güvenli yerde" olmasına dikkat edilmesi.

Ünal Erkan'ın "güvenli şahıslar" dediği insanlar, açıkça devletten yana tavır takınacak olan insanlardır. Köy ve mezralarından sürgün edilenler ise, devletin baskılarına ve koruculaştırma dayatmasına karşı çıkanlardır. Yani, bunların geriye dönmelerinin temel koşulu, koruculuğu kabul etmeleridir.

Mezraların birleştirilip toplu hale getirilmesi uygulaması ise, yerlerinden edilenlerin gerçekte sürgünde yaşamaya zorlanmasıdır. Köylüler kendilerine ait topraklarda, ekim alanlarında vb. serbestçe yaşayamayacaklar demektir. Devletin mezraları belli merkezlerde birleştirmek istemesinin nedeni, buradaki insanları denetim altına almak, daha kolay yönetebilmektir.

Yerleşime açılacak olan alanların "güvenli yerde" olmasına bakmak gerektiği önerisi, binbir türlü baskı yönteminin uygulandığı koşullarda en büyük sahtekarlıktır. Bu, diğer yanıyla güvenli yer olmadığı gerekçesiyle, köye dönüşlerin en başta engellenmesidir de.

Ünal Erkan, "güvenli yer"den faşist Türk ordusunun kesin egemen olduğu, PKK'nın ulaşamadığı yerleri anlamaktadır. Hakim sınıflar için "güvenli" olan yer, Kürdistanlılar için baştan sona güvensizdir.

Hakim sınıfların temsilcilerinden bazıları, güvenlik sorununun geçmişten daha kötü durumda olduğunu dile getirmek zorunda kalmışlardır. Örneğin, ANAP Genel Başkan Yardımcısı Salih Yıldırım, şunları söylemektedir:

"Güvenlik sorunu eskisinden daha kötü durumda. Alt yapı oluşturulmadan köye dönüş gerçekleştirilemez. Evler yakılmış, yıkılmış. Öncelikle bu evlerin yapılması, yol, su ve elektrik harcamalarına dönük tasarrufların yerine getirilmesi gerekir." (Özgür Politika, 25 Eylül 1996)

Bu uygulamaların neler olduğunu da bizzat burjuvazinin diğer bir has savunucusunun dediklerinden görelim:

"Döndürülen birkaç köy var. Bunlar eline silah verilerek döndürülmüş insanlar. Silahlar ellerinde köy koruculuğu yaptırılıyor, güvenlik güçlerinin yapması gereken işler yaptırılıyor." (CHP Genel Sekreter Yardımcısı S. Yerlikaya, Özgür Politika, 6 Ağustos 1996)

S. Yerlikaya'nın konuşmasını dikkatle okuyanlar, köylülerin kendi özgür iradesiyle koruculuk yapmadığını, tersine yaptırıldığını, yani baskı altında tutulduklarını açıkça görecektir.

Yine, köylerine dönmek isteyen herkesin, köylerine dönemeyeceği, kimin dönebileceğine karar verenin MGK olduğu gerçeği de burjuvazinin temsilcileri tarafından açıklandı. Devlet Bakanı Salim Ensarioğlu, "köye dönüş projesi"nden bahsederken şunları söylemektedir:

"MGK bu tartışmada şu köy dönebilir, şu köy dönemez diyor. Eğer ben MGK onayı olmadan şu köye dönün dediğimde, orada herhangi bir şey olursa bana Meclis'te hesap sorarlar. O durumda benim adam öldürmekten yargılanmam lazım." (Özgür Politika, 9 Eylül 1996)

S. Ensarioğlu'nun bu açıklamasıyla Erbakan'ın İ. H. Karadayı'dan "teminat aldık" tavrı birleştiğinde, "köye dönüş projesi"nin esas mimarının MGK olduğu gayet açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. S. Ensarioğlu, Türkiye'de karar ve emir veren mercinin MGK olduğunu ortaya koymaktadır.

MGK'nın geri dönebilir diye izin verdiği kesimler koruculuğu kabul edenlerdir. Koruculuğu kabul etmeden geri dönebilenlerse, faşist Türk ordusunun, özel timin ve korucuların baskısına maruz kalmaktadır.

Örneğin, hakim sınıfların yalanlarına kanıp köylerine dönen, Hizan'ın Werisa (Erdoğan) köylüleri –koruculuğu da reddettikleri için–, köye dönüşlerinin bedelini, evlerine döşenen mayınların patlamasıyla 2 ölü, 5 yaralı vererek ödediler.

Ya da, Diyarbakır Valiliği'nin Hazro'ya gönderdiği heyetin, *"Kendi köyünüze geri dönün. Güvenliğiniz sağlanacak ve sizinle ilgilenilecektir."* sözlerine inanarak köylerine dönenler, köye döndükleri gün asker baskınına uğramaktan kurtulamadılar. Böylece köylüler bir kez daha kendileriyle nasıl ilgilenildiğini de görmüş oldular!

Köylerine gerçekten dönmek isteyenler başvuruda bulundukları yetkili

mercilerde, kendilerine, *"eğer korucu olursanız köylerinize dönebilirsiniz"* dendiğini değişik biçimlerde dile getirdiler. Bu arada, pişmanlık yasasının bir başka biçimi olarak uygulanan "köye dönüş projesi" çerçevesinde, koruculuğu kabul edip dönenler de oldu.

Hâlâ köylerini terketmemiş olanlara da zorla koruculuk yapmaları dayatılmaktadır. Bu baskılara artık dayanamayan birçok köylü, köyünü terketmek zorunda kalmaktadır. Dayatılan şey, *"ya korucu olursun, ya da terkedersin"* ikilemidir.

RP-DYP koalisyon hükümetinin kurulmasından bu yana, "köye dönüş projesi"ne rağmen boşaltılan köy sayısı 100'ün üzerindedir. Yani, "köye dönüş projesi" gerçekte koruculaştırmanın projesidir. Koruculuğu kabul edenler geri dönebilmekte, koruculuğu reddedenler ise sürgün edilmektedirler.

KORUCULUK DAYATMASINA BİR ÖRNEK: LİCE

Diyarbakır'ın Lice ilçesi, 1992'den beri faşist Türk devletinin terörüne en çok maruz kalan; nüfusu, 1992'de 10.000 iken şehrin yakılıp yıkılması ve baskılar sonucu bugün 1500'e inmiş olan yerleşim birimidir..

Faşist devletin koruculuk dayatma siyaseti, Kuzey Kürdistan'ın hemen her alanında uygulanırken, Lice'nin de bu uygulamada payını almaması mümkün değil.

Lice ilçesine bağlı köy ve mahalle muhtarları toplantıya çağrılarak bunlara zorla koruculuk dayatılmıştır. Bunu kabul etmeyen muhtarlara on günlük bir süre verilmiştir. Tüm baskılara rağmen koruculuğu kabul etmemeyenlerden 200 kişi, 20 Aralık 1996 günü, faşist devletin silahlı güçleri tarafından gözaltına alınmış ve yoğun işkencelere maruz kalmışlardır.

Verilen bilgilere göre, gözaltına alınanlardan 15 kişinin akibeti belli değildir. Akibeti belli olmayanlar, özellikle itirafçı olan Engin Karadağ tarafından tespit edilen kişilerdir. Yine gözaltına alınanlar, 15 ile 70 yaş arasında erkeklerdir. Bunlar arasında toplam 104 kişiye koruculuk kabul ettirilmiştir. Koruculuk yapmak zorunda bırakılanlar, silah kullanmasını bilmedikleri için, komando taburunda özel eğitime tabi tutuldular.

Koruculaştırılan bu 104 kişi eğitimi görüp salındıktan sonra fire verdi. Koruculuk yapmak istemedekileri için, serbest kalır kalmaz 8 kişi Lice'den kaçtı. Ayrıca öğrenci oldukları ortaya çıktıktan sonra ise 12 kişiden silahlar geri alındı.

Kente giriş çıkışlar hemen hemen imkansız hale getirildi.

Lice'lilerin verdiği bilgiye göre, koruculaştırmak için ilçede bulunan tabur komutanının gerekçeleri şöyledir: *"Tabur komutanı, yakınlarınıza maaş bağlayacağız, ama onlar da yeni kurulacak olan fabrikalarda ve tabur komutanlığında nöbet tutacaklar." (Özgür Politika, 26 Aralık 1996)*

Sözkonusu edilen fabrikalar ise, iş adamı Halis Toprak'ın ilçede kurmak istediği salça ve mermer fabrikalarıdır.

Kuşkusuz koruculuğun dayatıldığı tek yer Lice değildir. Aynı dönemde Silvan'da, Eruh'ta ve daha değişik yerlerde koruculuk dayatılmaktadır. Lice'yi örnek vermemizin gerekçesi, son haftalarda yapılan baskılar içinde öne çıkmış olmasıdır.

"KÖYE DÖNÜŞ PROJESİ"NİN DİĞER YÖNÜ

"Köye dönüş projesi"nin tamamıyla yalan olmadığını göstermek için, hakim sınıflar çaba göstermekten de geri kalmamaktadırlar. Fakat çabaları, bu konudaki sahtekarlıklarını gizlemeye yetmiyor.

Erbakan'ın "köye dönüşleri" yerinde izlemek için bölgeye gitmek istemesine Genelkurmay Başkanı Org. İ. H. Karadayı izin vermedi. İ. H. Karadayı Erbakan'a, *"ama ille gitmek istiyorsanız, bekleyin örnek bir köy oluşturalım ondan sonra gidin"* önerisinde bulundu.

Erbakan'ın açıklamasına göre, herkes eskiden yaşadığı yere geri dönecekti... Yapılan nedir? "Örnek köy" inşa etmek. "Örnek köy" dedikleriyse, köy ve mezralarından göç etmek zorunda kalanların, "uygun görülen" alanlarda yerleştirilmesidir. Bu noktada da karar veren merciin MGK olduğu açıktır. "Örnek köyler" yapılmaya başlandı, bazıları bitmek üzere.

Örneğin: Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı köylerden 285 aile, Van'ın Bostaniçi beldesinde yapılan prefabrik evlere yerleştirilmiştir. Tabii ki, mahalleye "önemli" bir Türk isminin verilmesi de unutulmamıştır...

Hakkari il merkezine göç eden köylüler için de, il merkezine 30 kilometre uzakta prefabrik evler yapılıyor.

Yine, 8 Ocak 1997 tarihinde Ağrı'da yapılacak olan Bakanlar Kurulu Toplantısı'nda benzeri bir projenin Ağrı için de gündeme getirileceği bilgisi verildi.

Kısacası, köy ve mezralarından sürgün edilenlerin geri dönmesi durumu yoktur. Bizzat devlet, göç edenlerin gittikleri yerlerde kalmalarının temellerini yaratmaktadır.

Faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskılara, zulme, sürgüne karşı mücadele, her demokratın, devrimcinin, komünistin görevidir.

Sorun, bu mücadelenin hangi temelde ve ne için verildiğidir. Biz, faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna uyguladığı baskılara karşı çıkarken; bu baskıları tümden ortadan kaldırmak için faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü devrimci diktatörlüğünün kurulması ve sosyalist devrime giden yolun açılması hedefine uygun davranılması gerektiğini savunuyor ve ona uygun davranıyoruz.

Koruculuk sistemine, köy ve mezraların zorla, baskıyla boşaltılmasına karşı mücadele ederken, mücadelenin esas hedefi faşist Türk devleti olmak zorundadır...

"Köye dönüş projesi" de ulusal baskının devam ettirilmesidir!

Kürt ulusuna ayrı devlet kurma hakkı!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Faşist Türk devletine ölüm!

7 Ocak 1997 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

"Özgür Gelecek" ve "Partizan Sesi" birbirlerine ne dediler?!

PARTİZAN Sesi, 1-16 Aralık 1996 tarihli 50. sayısında, Özgür Gelecek'in 81. sayısındaki bir yazısına tavır takındı.

Özgür Gelecek'in tavrı ve bu tavra Partizan sesi'nin cevabı, tam anlamıyla bir rezaleti sergiliyor. Kimin eli kimin cebinde, belli değil!

Özgür Gelecek ne diyor?

"Zira dün söylediklerimiz, yaptığımız belirlemeler bugün kendileri tarafından başka özel nitelemelerle ortaya konuluyor. Neyle ortaya konuluyor? «Karşı-Devrimci Hücre»yle ..." (Özgür Gelecek sayı 81, sayfa 16; aktaran Partizan sesi, sayı 50, sayfa 16)

Ne zaman, ne dedikleri ve dediklerinin doğruluğu, şüphe götürür nitelikte. *"Söyleyip, yaptığı belirlemeler"* in gerçekte söylenip, yapılan belirlemeler olup olmadığı da ayrıca şüphe götürür. Devrimci kamuoyunun, bu iddiaları okuma ve bilme olanağı olmadı. Hal buyken, Özgür Gelecek yazarları, şimdi tavır takınırken "biz dün söylemiştik, haklı çıktık" havalarına giriyorlar.

Bir gerçeğin de üstü örtülmeye çalışılıyor:

Özgür Gelecek ve Partizan Sesi kanatları, çok değil, "Karşı-Devrimci Hücre" olaylarının üzerine gidilmeye başlandığı Şubat 1996'dan 22 iki ay önce, aynı yapıyı oluşturuyorlardı. Hem de "tarihi birleşme" gerçekleştirdikleri iddiasıyla birlikte yürüyorlardı. Partizan Sesi'nde bu konuda şöyle deniyor:

"Sanki 94 Nisan'ında ayrılık ilan ederlerken ve hizip örgütlerken Karşı-Devrimci Hücre'den dolayı ayrılmışlar ve hizip örgütlemişler... Pes doğrusu! (...) Ki böyle bir iddianız da yoktu" (Partizan Sesi, sayı 50, sayfa 17)

İnsanın aklına, Özgür Gelecek kesiminin gerçekten böyle bir iddiası olmadıysa, şimdi bu iddiası olmuş gibi tavır takınmasının altında ne yattığını sormak geliyor.

Hesaplarının altında sadece burjuva hesaplaşma yönteminin yattığını düşünmek yetmez. Özgür Gelecek, aynı zamanda bu hesabının yanısıra, kendisinin geçmişte ve bugün "temiz" olduğunu da iddia etmiş oluyor.

Bu olur mu? Hayır!

Her iki kanadın birlikte oldukları 1994 Nisan'ından çok önceleri; Hasan Batmaz'ın 1988'den, Enver Doğru, Nurten Eriş, Bayram Kocabozdoğan'ın ... ise 1992'den beri polis işbirlikçileri olduğu ileri sürülüyor.

Bunlar doğruysa, Özgür Gelecek kesiminin de bu geçmişin ortağı olduğu açıktır. Özgür Gelecek kesimi, bunu unutturmaya çalışıyor. Ve dahası, ayrılıklarının bir nedeni olarak, bu "ajanlık" ilişkisini gösteriyorlar.

Oysa 1994 Nisan'ında, TKP/ML içindeki ayrılıkta ayrılan kesim Özgür Gelecek kesimi olmamıştır. Ayrılığı gerçekleştirenler, "darbe" düzenledikleri şeklinde suçlanan Partizan Sesi'ne yakınlığı olan çevreler olmuştur.

Aynı siyasi çizginin parçaları olan bu kanatların birbirleri hakkında fütursuzca iddia ve ithamlarda bulunmaları ibret vericidir.

En azından 1992'den 1994 Nisan'ına kadar, Özgür Gelecek ve Partizan Sesi'nin henüz birlikte oldukları dönemde, her türlü olumsuzluktan iki kanat da sorumludur. Özgür Gelecek, bu sorumluluğundan sıyrılmaya çalışıyor. Özgür Gelecek bunu yaparken, 1994 ayrılığı ve sonrasında; ajanların "karşı tarafta" kaldığını, kendilerinin "temiz" olduğunu ve zaten (nerdeyse) bu yüzden ayrıldıklarını ima etmeye çalışıyor.

Geçmişlerine bu kadar sorumsuz bir yaklaşım sergileyenlerin, örgütlenme anlayışları özde aynı olanların, ne kadar inandırıcılığı olabilir ki?

Partizan Sesi ne diyor?

Özgür Gelecek'in iddiasını *"ki böyle bir iddianız da yoktu"* diye yanıtlayan Partizan Sesi, okuyucuyu hayretler içinde bırakan ve Özgür Gelecek'nin tavrının bir benzeri olan şu tavrı takınıyor:

"Yoksa eroin ticaretini planlayıp uygulamanızı da mı Karşı-Devrimci Hücre elemanları size «yapın» diye tavsiyede bulundu? Ya da 94 Nisan'ından sonra saflarınızda ve başlarınızda ortaya çıkan Oluşumcular ve «GÖK»çülerinizi de bu Karşı-Devrimci Hücre mi örgütledi?

Dahası var; GÖK'ün başını çekenlerden üç kişiye ilişkin tutuklama ve ölüm kararını da mı siz değil, Karşı-Devrimci Hücre veya onun içinden çıktığı «sol tasfiyeci» grup aldı?" (Partizan Sesi sayı 50, sayfa 17)

PARTİZAN Sesi, eroin ticaretini planlayıp yapan kimselerin içinde yer aldığı kanatla birleştikleri konferansta, eroin ticaretini onaylayıp aklayan, üstünü örten konferans delegelerinin (iki kişi dışında) ezici çoğunluğu ve kararını alanların içinde sanki kendileri yokmuş gibi davranıyor. Partizan Sesi de tıpkı Özgür Gelecek gibi, geçmişte ortak olunan olumsuzluğun içinde beğe-

nilmeyen ve "karşı tarafa"a mal edilebilecek ne varsa, onu "karşı tarafa" mal etme burjuva, oportünist yöntemini tercih ediyor.

ÖZGÜR Gelecek kesimi, GÖK kesimi hakkında "ölüm kararları" aldıkları konusunda da tam bir ikiyüzlülük içindedir. Başkası yaptığında kötü, kendi yaptığında iyi, ya da aynı konuda kötü tavırları yokmuş gibi davranmak!...

Partizan Sesi kanadı, bu tavrıyla da, okuyucuyu yine hayretler içinde bırakmaktadır.

1994 Nisan'ındaki ayrılıklarında Özgür Gelecek kesimi hakkında aldıkları "ölüm kararları"nı nasıl açıkladıklarını, açıklamak gerektiğini; bunun Karşı-Devrimci Hücre'yle bir bağının olup olmadığını unutmayı tercih ediyorlar.

"Biz şunun bilincindeyiz: Gerek örgüt içi gerekse örgütü ilgilendiren dış problemler ortaya çıktığında, karşı devrimin örgüt içindeki uzantıları (ajan ve işbirlikçileri) daha bir kışkırtıcı davranırlar. Yani ortamı provoke etmek, örgüt içerisinde kaos yaratmak, uzlaşır çelişkileri uzlaşmazlığa dönüştürmek için azami çaba sarfetmek gibi tavır ve davranışları daha çok bu nitelikteki unsurlar yaparlar." (Partizan Sesi sayı 50, sayfa 17)

Partizan Sesi yazarları, bu tespitlerine rağmen, kendi ayrılıklarında (ajanların yaptıklarını bu bağıntıda da bilmeleri gerekir) durumu ortaya koymaları gerekirken, işe yaramaz "teorik" tespitler yaparak "şüphe"leri giderme yolunu tercih etmektediler. Şimdiye kadarki hiçbir yazılarında, oldukça önemli olan bu konuda tavır takınmadılar. "Neden?" diye sorulmak zorundadır!

"TKP(ML) içerisinde bu karşı-devrimci mihrakın böylesine uzun yıllardır gizli kalmasının birçok nedeni vardır elbette. Bunun nedenleri üzerine gerek geçmişte gerekse bugün duruyoruz." (Partizan Sesi sayı 50, sayfa 16)

Burada yazılanlar palavradır. Palavradan da öte, taraftarlarını kandırmayı amaçlayan ve çözülmemiş bir görevi *"geçmişte"* ve *"bugün"* yazdıkları yazılarda açıkladıklarını varsayan, "nedenler"in üzerini örtmeye yarayan açıklamalardır. Ajanların neden *"böylesine uzun yıllardır gizli kalabildikleri"*ne ilişkin yapılan şimdiye kadarki açıklamalar, ikna edici ve eğitici değildir...

Ama Partizan Sesi dergisi yazarları, böyle "babacan" açıklamalarla sorunun bu kısmına cevap verdikleri aldatmacasını ("ya tutarsa" düşüncesiyle) tercih ediyorlar. "Neden?" diye sorulmak zorundadır!

"... düşman unsurların parti içerisinde bu denli fazla olması ve uzun süre gizlenir olmasının esas kaynağının kendi hata ve eksikliklerimiz olduğu da bir o kadar gerçekliktir." (Partizan Sesi sayı 50, sayfa 16-17)

Buna şüphe yok! Ancak, yukarıda da değindiğimiz gibi, bu "esas" hataların nerede, nasıl yapıldığı ve çıkarılan derslerin neler olduğunu da okumak, Partizan Sesi'nden öğrenmek mümkün olmadı, olmuyor. Partizan Sesi, yine "teorik" tespitlerde bulunmakla sorunu çözdüğünü varsayıyor.

"Şunu rahatlıkla ifade edelim ki, düşmanın TKP(ML) içerisinde böylesine güçlü bir ajan ve işbirlikçi örgütlenmesine başvurmasında bir tek amaç var, o da bu ülke topraklarında kendilerinin de itiraf ettikleri gibi devrime öncülük edecek biricik gücün TKP(ML) olması gerçekliğidir." (Partizan Sesi sayı 50, sayfa 16)

Bu "gerçeklik"e ilişkin benzer başka tavırlar Partizan Sesi'nin daha önceki sayılarında da yer alıyor. "Neden TKP(ML)?" sorusuna cevap vermekte zorlandıkları ortaya çıkıyor. Hakim sınıfların bu değerlendirmesine dayanmak, ona atıfta bulunmak, onun üstünde siyaset inşa etmek, –kimse kusura bakmasın ama– siyasi aptallıktır!

Bu "gerçeklik", arkadaşların kendi hüsnü kuruntularından ibaret olan; geçmişin, yani İbrahim Kaypakkaya döneminin, 12 Eylül öncesi Partizan döneminin mirasını sömürmeye çalışan ve bugün için "neden TKP(ML)?" sorusuna yanlış cevap veren anlayışlarının ürünüdür.

"Böylesine güçlü bir ajan ve işbirlikçi örgütlenme" sindeki amaç, TKP(ML)'nin devrime öncülük edebilecek kapasitede "biricik" örgüt olmasından değildir; esasen örgütlenme yapılarının sakatlığından ve bunu oldukça olanaklı kılmış olmasındandır. TKP(ML)'ye ajanların nasıl "kolay" sokulup işletilebildiğine ilişkin değerlendirme yapabilmek için, açıklamalarını okumak yeterlidir.

Öyle ki, Partizan Sesi sayı 47, sayfa 24-25'de "Özgür Tınas" ile ilgili açıklamanın yeraldığı yazı okunduğunda; Karşı-Devrimci Hücre'ye karşı mücadelelerinin sürdüğü ve daha dikkatli olmalarını gerektiren aylarda bile (Mayıs 1996), hakim sınıflar fazla zorlanmadan ajan sokmaya çalışmakta, sokmaktadırlar.

Durum buyken, bir örgüte *"ajanların böylesine güçlü sokulması"*nın açıklaması, *"devrime öncülük edecek biricik güç"* olduğu(!) açıklaması değildir. Bu gücün devrimci olması ve fakat laçka olması yetiyor hakim sınıflara. Sizlerin durumu budur!

"Biz devrime öncülük edecek biricik örgütüz, onun için düşman bu denli bizimle uğraşıyor" yönlü açıklamalarınızla durumu kurtarmaya çalışmanız saçmadır. Durum böyle olsa bile, düşmanın bu amacında bu kadar başarılı olması, ancak sizin yanlış bir örgütlenme anlayışına sahip olmanızdan ileri gelebilir.

İşte Partizan Sesi'nin görmediği, görmek istemediği gerçek budur!

"MLM"ler için «eleştiriler nereden gelirse gelsin yeterki bilimsel olsun kabulümüzdür» ilkesini dün olduğu gibi bugün de, gelecekte de savunmak ve uygulamak vazgeçilmez bir kuraldır." (Partizan Sesi sayı 50, sayfa 17)

Dün ve bugünü gördük, biliyoruz: Belirttiğinizin tersine, Bolşevikler olarak sizlere yönelttiğimiz bilimsel eleştirilerden öğrenmediniz, kıskançlıkla öğrenmeyi reddettiniz. Taraftarlarınıza da bizden öğrenme konusunda çokça ambargolar koydunuz.

"Ajan ve provokatörlere karşı mücadele"nizden de görülebileceği gibi, çıkardığımız derslerden yararlanmamışsınız. Yararlanacak gibi de görünmüyorsunuz. Yani; yarına ilişkin olarak da umut verici görünmüyorsunuz. Bu tutumunuz maalesef kuraldı, kuraldır, kural olmaya devam ediyor... Ne yazık ki durum bu!

TKP/ML, TKP(ML) ve diğer menşevik parçacıklar arasındaki çekişmeler, bir kez daha, bu öğrenmemede ısrarcı olma gerçeğini doğrulamaktadır.

Devrim ve Sosyalizm uğruna mücadelede samimi olan devrimcilerin artık bu gerçeği görme zamanı gelmelidir...

2 Ocak 1997 ▲

Fuhuş, pornografi, çocukların cinsel istismarıyla ilgili tavrımızın bazı yönleri üzerine...

Belçika'da çocukları porno ticareti için kullanan bir çetenin ortaya çıkması kamuoyunu ayağa kaldırdı. Medya haftalarca bu konuyu işledi. "Suçlular cezalandırılsın!" korosu ortalığı inletti! Biz de farklı yerlerde sözkonusu konuyu işledik. Bunu yaparken (örneğin fuhuş, seks turizmi, pornografi konusunda tavır takındığımızda, ya da Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Gruplarının 25 Kasım bildirisinde) genelde somut talepler ileri sürmedik. Bunun yerine erkek egemen sistemin, emperyalist sistemin teşhiri üzerinde yoğunlaştık.

Olayların sömürü sistemiyle bağını ortaya koymaya; kadınlara ve çocuklara yönelik cinsel şiddetin kaynağını kurutmanın yolunu göstermeye çalıştık. Sorunun birkaç sapık sorunu olmadığını, sistemden kaynaklandığını, sorunun çözümü için, bu sistemin yokedilmesi gerektiğini ortaya koyduk.

Bu bağlamda, çeşitli tartışmalarda kendimizi salt erkek egemen emperyalist sistemin teşhiriyle sınırlamanın ne kadar doğru olduğu sorusu dile geldi. Bazı arkadaşlar somut talepler ileri sürmememizi, bunun yerine kendimizi "Kahrolsun erkek egemen sistemi!" teşhir şiarıyla sınırlamamızı eksik bir tavır olarak değerlendirdiler.

Bugünün şartlarında, örneğin kadınlara ve çocuklara cinsel şiddet uygulayanların en ağır biçimde cezalandırılması talebinin ileri sürülmesi doğru olmaz mı? Ya da sorunu olumlu koyacak olursak, bugün hangi somut talepleri ileri sürebiliriz?

Bu noktalarda tavır takınmak istiyoruz...

* * *

KOMÜNİST Kadın Hareketi'nin güçsüz olduğu koşullarda, bugünkü durumumuzda, esasta burjuva, pederşahi sistemin ve devletin teşhirine yüklenmemiz doğrudur. En geniş işçi ve emekçi kadın kitlelerinin değil, öncünün kazanılmasının ve Komünist Kadın Hareketi'nin inşa edilmesi esas görev olduğu bizim koşullarımızda, komünist ajitasyon-propagandanın merkezinde, burjuva sistemin barbarlığını, kokuşmuşluğunu teşhir etmek durmalı; işçi ve emekçilerin, özelde de kadın emekçilerin kurtuluşunun bu sistemin yokedilmesi mücadelesinden geçtiği gösterilmelidir.

Buna bağlı olarak biz (yine bugünün koşullarında) genellikle devrim taleplerini önplana çıkarmaya çalışırız. Peki bu, reform taleplerini bugün hiç savunmayacağımız anlamına mı gelir. Elbetteki hayır. Bugün de yeri geldiğinde reform taleplerini ileri sürer, emekçilerin mücadele içinde yükselttikleri ve haklı bulduğumuz reform taleplerini savunuruz.

Komünist Kadın Hareketi güçlendiği ve kitlelerin örgütlü mücadelesine önderlik ettiği ölçüde, kitlelerin kendiliğinden mücadelesine müdahale edecek güce ve yeteneğe sahip olduğu ölçüde reform talepleri uğruna mücadele de artar. Komünist Kadın Hareketi, toplumsal gelişmenin gereksinimlerine uygun olarak daima yeni talepler ileri sürer, bunların elde edilmesi için mücadeleyi örgütler. Bütün bu mücadele, emekçi kadın kitlelerini bir tek hedefe, devrim hedefine hazırlamaya hizmet eder. Devrimci şiarlarımızın propaganda, ajitasyon şiarından çıkıp eylem şiarlarına dönüşmesi için çalışır.

Bu genel anlayış çerçevesinde, örneğin 25 Kasım Kadınlara Yönelen Şiddete Karşı Enternasyonal Mücadele Günü'nde, çocuk ticareti ve çocuk fuhuşuna tavır takınan bir bildiri yazdığımızda, siyasi tavrımızı *"erkek egemen emperyalizme karşı, devrimci ve enternasyonal mücadele"*ye çağrı olarak belirlememizin hiçbir yanlışı yoktur. Bilakis bugün bizim öncelikle yapmamız gereken budur. Bugün bizi, tüm burjuva ikiyüzlülüğünden ve burjuva reformizminden kökten ayıran şey de budur.

Çocuk ticareti ve çocuk fuhuşunun, aile içinde cinsel istismarın varlığını ve boyutlarını ilk keşfeden biz değiliz. Hayır, bizden önce bunu bizzat burjuvazinin toplum bilimcileri, Unicef gibi örgütler, burjuva/küçük-burjuva feminist hareketler ve diğerleri ortaya koydular. Bunların herbiri kendine göre çözümler, eylem planları, talepler kataloğu vb. ürettiler.

Bütün bunların ortak yönü, "sorunun çözümü"nü burjuva emperyalist sistem içinde görmeleri ve aramalarıdır. Unicef gibi doğrudan emperyalist burjuvazinin örgütlerinden zaten başka bir şey beklenemez. Fakat, sorunun erkek egemenliğinden kaynaklandığını ileri süren ve radikal geçinen feminist hareket de aynı burjuva, reformist batakta yerini alıyor. Bunlar, devrimci talepleri ağzına dahi almıyor, bunun

yerine kurbanların daha iyi korunması ve faillerin daha şiddetli cezalandırılmasına yönelik talepleri alt alta sıralıyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki feminist hareketin ise, bu konuda "aydınlanma"nın ötesine geçen bir tavrı, talebi dahi yok. ***Pazartesi*** dergisi şimdilik çocukken cinsel tacize/tecavüze uğramış kadınlarla röportajları yayınlamakla yetiniyor. Ya da örneğin, Almanya'da 70'li yılların ortasından itibaren "radikal" feminist hareketin sesi olan ***"Emma"*** dergisi, bir taraftan *"biz senelerden beri söylüyorduk, nihayet bu sorun herkesin diline düştü"* şeklinde övünürken, diğer taraftan da *"erkek şiddetinin kurbanı kadınlar için ne zaman anıt dikilecek?"* diye hayıflanıyor. Emma'nın ileri sürdüğü 10 talep ise şöyle:

"CİNSEL ŞİDDETE KARŞI 10 TALEP

1) Cinsel suç işleyenlerin, çocuk pornografisi üreticilerinin ve tüccarlarının merkezi olarak kayda geçirilmesi!

2) DNA-analizinin (genetik parmak izi) mahkemede delil kabul edilmesi!

3) Cinsel suç işleyenlere banka soygunu, vergi kaçırma ya da ulaşım araçlarına kaçak binmeye verilen cezalardan daha az olmayan bir cezalandırma!

4) Çocuklara veya kadınlara ikinci kez tacizde bulunan, tecavüz edenlerin, katillerin ömürboyu hapsi!

5) Cinsel şiddetle ilgili gençlik ve sosyal yardım dairesinden polis ve hukuka kadar tüm makamların ortak çalışması!

6) Mahkemede yalnızca uzman psikiyatristlerin bilirkişi tayin edilmesi.

7) Çocukların salt bir defaya mahsus olarak sorguya çekilmesi ve video kayıtlarının mahkemede delil kabul edilmesi.

8) Cinsel şiddet kurbanları için devlet tarafından ödenen «kurban avukatları» ve «rehabilitasyon merkezleri»!

9) Yeterli sayıda kadın ve kız sığınma evleri!

10) Şiddet uygulayan erkeklerin evden uzaklaştırılması! Kadınlar ve çocuklar evlerinde kalabilmeli!" (Emma, Aralık 1996)

Bunlardan 1. ve 2. talepler burjuva mahkemelerinin "delil yetersizliği" gerekçesinin önünü almaya; 7, 8 ve 10. talepler tek tek cinsel şiddet kurbanlarını korumaya; 3. ve 4. taleplerse faillerin daha fazla cezalandırılmasına yöneliktir.

Bu taleplerin hemen hepsi, bugün emperyalist Almanya'daki hukuk ve devlet işleyişini biraz daha düzeltmeye, hukuk sistemini cinsel şiddet konusunda biraz daha duyarlı kılmaya yöneliktir. Ve bu biçimiyle (erkek) egemen hukuk sistemini hiçbir şekilde kökten sorgulamamaktadır. Tam tersine, kitlelere verdiği bilinç, sorunun hukuk sisteminin sayılan detay sorunlarda düzeltilmesinden ibaret olduğudur. Ve en önemlisi: Bu talepler emekçi kadınları harekete geçirecek, onları erkek egemen sisteme karşı mücadeleye yöneltecek talepler değildir.

Burada sayılan 10 talepten esasta sadece biri, *"Yeterli sayıda kadın ve kız sığınma evleri!"* talebi, belirli koşullarda emekçi kadınları harekete geçirebilecek öze sahiptir. Bu talep, bizim de doğru bulduğumuz ve savunduğumuz demokratik bir taleptir.

Çocuk tüccarlarının, tacizcilerin, tecavüzcülerin en ağır biçimde cezalandırılması sorununa gelince... Unicef'den burjuva politikacılarına, burjuva hukukçulardan psikologlara dek hemen herkes, tecavüzcülerin ve tacizcilerin, pornografi ve çocuk tüccarlarının en ağır biçimde cezalandırılması gerektiği korosuna katılmış durumdalar. Hatta Belçika'da idam cezasının yeniden yürürlüğe konulması yönünde bir "halk girişimi" bile oluşmuştur. Halkın öfkesi, bu noktada ilk anda tek tek tecavüzcülere ve ancak ikinci derecede halkın gözünde bu tür olayları engelleyemeyen devlete, polise, hukuka yönelmektedir. Ve örneğin, idam cezasının yeniden yürürlüğe sokulması talebi ileri sürülmektedir.

Fakat bu, bugünkü koşullarda tam da burjuva liberalizmine, burjuva demokrasisine dahi tahammülü olmayan, emekçileri daha fazla yasak, daha fazla ceza korkusuyla yönetmek ve "eğitmek" isteyenlerin, daha katı bir rejim yanlılarının işine gelecektir. Bu sert ceza yanlıları, böylesi durumlarda hemen sahneye çıkmakta, bu tür olayların ortaya çıkmasını liberal yasalara, hafif ceza yasalarına vb. bağlamakta ve kitlelerin kabaran öfkelerini kendi gerici emelleri için kullanmaya çalışmaktadırlar.

Geniş işçi ve emekçi kadın kitlelerinin değil, öncünün kazanılmasının ve Komünist Kadın Hareketi'nin inşa edilmesi esas görev olduğu bizim koşullarımızda, komünist ajitasyon-propagandanın merkezinde, burjuva sistemin barbarlığını, kokuşmuşluğunu teşhir etmek durmalı; işçi ve emekçilerin, özelde de kadın emekçilerin kurtuluşunun bu sistemin yokedilmesi mücadelesinden geçtiği gösterilmelidir.

Bu temelde ceza yasalarının sertleştirilmesi vb. ilk bakışta insana ne kadar doğru gelirse gelsin, sınıflı bir toplumda yaşadığımızı unutmamalıyız. Burjuva devletin varlığı koşullarında cezaların artırılmasının, şiddetlendirilmesinin tek anlamı vardır: Esasta emekçilere karşı yöneleceği ve kullanılacağıdır!

ŞÜPHESİZ biz, kadın ve çocuk ticareti yapanların, pornografi üretenlerin ve kadınlara ve çocuklara şiddet/cinsel şiddet uygulayanların en ağır biçimde cezalandırılmasından yanayız. Proletaryanın iktidarda olduğu şartlarda, proleter devlet bütün bunların üzerine kararlılıkla gidecek, kadınları ve çocukları, onlar toplumsal olarak zayıf konumda oldukları sürece, özel koruması altına alacaktır. Biz bunun da propagandasını yaparız.

Fakat, ceza yasalarının artırılması ya da burjuva hukukunun ve polis gözetimi ve kovuşturmasının daha iyi işlemesi için talepler öne sürmek bizim işimiz olamaz. Bu talepler çoğunlukla kitlelerin kendiliğinden hareketi içinde yükselecektir. Öncü olarak Komünist Kadın Hareketinin görevi, bu noktada kitlelerin kuyruğuna takılmak

değil, onları daha ileri pozisyonlara taşımaktır.

Örneğin Emma'nın yukarda saydığı tüm talepler kabul edilse bile, burjuva erkek egemen sistem ayakta durduğu sürece sorunun çözülmeyeceğini göstermek, kitleleri gerçek devrimci talepler uğruna mücadeleye hazırlamak asıl görevdir.

KOMÜNİST Kadın Hareketi belirli koşullarda, tam da kitlelere öncülük görevini yerine getirmek istediğinden, kitlelerden yükselen bu türden talepleri de savunmak zorunda kalabilir. Bunu burada ilkesel olarak dışlamak istemiyoruz. Ancak istisnalar kaideyi bozmaz. Komünist Kadın Hareketi'nin genel eğilimi, kesinlikle bu olamaz. İleri sürülecek reform talepleri bağlamında, onun dikkatinin merkezinde işçi ve emekçi kadınların yaşam ve mücadele koşullarını iyileştirecek haklar olmalıdır.

Hangi talepler ileri sürüleceği ya da taleplerimizi tespit ederken nelere dikkat edileceği tartışmasında yer yer belirli talepleri neden ileri süremeyeceğimizin gerekçelendirmesinde yanlış görüşler ortaya çıkabilmektedir.

Bazı yoldaşlar, burjuva devletin yerine getirmesi mümkün olmayan taleplerin, ya da burjuva toplumda elde edilemeyecek taleplerin ileri sürülemeyeceği gibi pozisyonlar savunmaktadırlar. Bu da yanlıştır. Biz taleplerimizi formüle ederken, bunların burjuva devlet tarafından gerçekleştirilip gerçekleştirilmeyeceğine bakmayız.

Biz, işçi ve emekçi kadınların yaşam ve mücadele koşullarını iyileştirmeye, değiştirmeye hizmet eden her talebi savunuruz (hangi koşullarda hangi talebin savunulmasının doğru olduğu somut mücadelenin işidir, burada onu tartışmıyoruz).

Burjuva düzenin temellerine dokunmayan, dolayısıyla onun varlığı koşullarında gerçekleşebilecek olan tüm hak ve talepler reform talepleridir. Burjuva düzende gerçekleşmesi mümkün olmayan taleplerse devrim talepleridir. Biz mücadelemizde her ikisine de yer veririz, vermek zorundayız. Ancak neyin reform talebi, neyin devrim talebi olduğu konusunda kitlelere doğru bir bilinç vermek koşuluyla.

Somutlaştıracak olursak, örneğin yukarıda aktardığımız Emma'nın 10 talebinin tümü, burjuva devletinin varlığı koşullarında bal gibi gerçekleşebilir. Evet, güçlü bir kadın hareketinin zorlamasıyla "yeterli sayıda kadın ve kız sığınma evi" talebi de gerçekleşebilir. Bu, kadınların ve çocukların erkek şiddetine karşı korunmasında önemli bir haktır. Kadınları erkek-egemenliğini bir kader olarak görmeme, bilakis ona karşı mücadele etme noktasında ilerleten önemli bir talep!

Ancak bu ve diğer olumlu taleplerin gerçekleştirilmesi, henüz erkek egemenliğinin yıkılması ve kadınların kurtuluşu değildir! İşçi ve emekçi kadın kitleleri kendi kurtuluşları için devrim ve sosyalizm mücadelesine atılmalıdırlar! Ajitasyon ve propagandada bizim yaklaşımımız işte budur.

Başta da söylediğimiz gibi fuhuş, seks turizmi, pornografi, kadınlara ve çocuklara yönelen cinsel şiddet bağlamında şimdiye kadar tavır takındığımız yerlerde esas olarak sorunun varlığını, boyutlarını ve görünümlerini ortaya koyma, buradan hareketle burjuva, erkek egemen sistemi teşhir etme yolunu seçtik. Bu tavırlardan yola çıkarak hareketin ihtiyacına göre somut taleplerin ileri sürülmesi gayet mümkündür. Bunlar içinde bütün ipuçları mevcuttur. Hatta devrimci ve komünist hareketin bizzat kendisine yönelik taleplerimiz dahi dile getirilmiştir. Hangi somut mücadelede hangi talebin, taleplerin öne çıkarılacağı, savunulacağı somut olarak tespit edilmelidir...

SON olarak şunu belirtelim: Belçika'daki olaylar ertesinde, çocukların (esasta kız çocuklarının) cinsel istismarı sorunu, artık uluslararası boyutta kamuoyunda tartışılan bir sorun oldu. Dolayısıyla Kuzey Kürdistan-Türkiye burjuva medyasında da yer aldı. Kendine "sol, sosyalist, komünist" diyenler, "Emekçi Kadınların Hareketi"ni inşa etmeye, ona önderlik etmeye çalışanlar ise, ancak bu noktadan sonra soruna değinmeye başladılar. O da şöyle bir değinmek, daha çok da haber verip geçmek biçiminde oldu.

Aile içinde cinsel istismar diye bir kötülüğün varolduğu, bunun erkek egemenliğinin bir ürünü olduğu ve buna karşı mücadele etmek zorunda olduğumuz noktasında, ideolojik-siyasi açıklık ve birliğimiz mevcuttur. Bu, azımsanacak bir şey değildir...

Bizim tüm yaklaşım ve tavırlarımız, bu konudaki öncü konumumuzu bir kez daha göstermiştir. Özellikle aile içinde (kız) çocuklarının cinsel istismarı konusunun üzerine kararlılıkla gittiğimizde, yayın organlarımızda tavır takındığımızda, hatta bu tür olayların doğrudan örgüt çevresinde de yaşandığını belirttiğimizde, içimizden bazı yoldaşlar "cılız" da olsa itirazlarda bulunmuştur. Bazıları "olamaz böyle şey" diye bir türlü inanmak istememiş, bazıları ise sorunun üstüne bu şekilde gitmenin örgüte zarar verebileceği kaygılarını dile getirmişlerdir. Gelinen yerde, bu konuda ne kadar haklı olduğumuz, ne kadar doğru iş yaptığımızı, sanırız tüm yoldaşlarımız teslim ediyorlardır.

Şüphesiz bazı noktalarda tartışmalar halen bitmiş değil. Ancak bu, meselenin tali yönüdür. Temel noktada, yani aile içinde cinsel istismar diye bir kötülüğün varolduğu, bunun erkek egemenliğinin bir ürünü olduğu ve buna karşı mücadele etmek zorunda olduğumuz noktasında, ideolojik-siyasi açıklık ve birlik mevcuttur. Bu, hiç de azımsanacak bir şey değildir...

Bu bilinçle, tüm yoldaşlar konuya ilişkin görüşlerimizin ajitasyon-propagandasına gerekli önemi vermelidirler!

9.1.1997 ▲

1995 yılında bir delegasyonumuz Hindistan'a gitmiş, Marksizm-Leninizm adına faaliyet yürüten çeşitli gruplarla görüşmeler yürütmüştü. Görüşme yürütülen gruplardan biri de, HKP/ML-Yanaşakti adlı gruptu. Bu grup da, bütün HKP/ML grupları gibi, Çaru Mazundar tarafından kurulan partiden çıkmış olan bir gruptur.

Bu grupla yapılan görüşmelerden birine katılanlar içinde 76 yaşına varmış bir komünist de yer alıyordu. Asit Şen adlı bu komünist devrimci, ilerlemiş yaşına rağmen devrimci coşkusundan ve iyimserliğinden hiçbir şey yitirmemişti. Kendisinin sağlığına dikkat etmesi, fazla yorulmaması vb. gerektiğini söyleyen kimi genç yoldaşlarına kendisinin en az kendileri kadar sağlam olduğunu söylüyordu.

Kendisi Mao Zedung Düşüncesi'nin doğru olduğunu ve fakat kimilerinin onun adına yanlış işler yaptığını savunuyordu. O, özellikle Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin işçi sınıfının partisi olduğuna vurgu yapmanın önemli olduğunu savunuyordu. Onun Mao Zedung Düşüncesi savunusu, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Mao Zedung Düşüncesi savunusuna benziyor. Asit Sen, bir yandan Mao Zedung'un Lenin'in, Stalin'in eserini sürdürdüğüne vurgu yaparken, diğer yandan onun önemli hatalarını görmüyor.

Bu tavır, burada yayınladığımız yazısında, örneğin "dünya işçi sınıfının eşi görülmedik lideri" gibi formülasyonlarda, Kruşçof revizyonizmine karşı mücadelenin eksiklerini, hatalarını görmeyen formülasyonlarda, Çin'de sosyalizme geçiş sorununda belli bir dönem yer yer yanlış görüşler de savunduğunun görülmemesinde vb. gösteriyor.

Asit Sen gibi yoldaşlar, HKP/ML'nin çeşitli grupları içinde varlar. Bu, Hindistan'da komünist geleneğin, değişik kuşaklardan komünistlerin parti içinde birlikte yer almalarıyla da yaşatıldığını gösteriyor. Ülkemizde 70'li yılların başlarında Komünist Partisi yeniden kurulduğunda, ne yazık ki, "tecrübeli eski kuşak"lar, eski tüfek revizyonistlere dönüşmüş, Marksizm-Leninizm nerdeyse yalnızca genç kadrolar tarafından savunulma durumunda kalınmıştı.

1996 Nisan'ında Asit Şen in öldüğü haberini aldık. Onun anısına, bu sayımızda onun Mao'nun 100. doğum yıldönümünde Hindistan'da düzenlenen enternasyonal seminer için kaleme aldığı bir makalesini yayınlıyoruz.

YAZI KURULU

MAO
DÜNYA İŞÇİ SINIFININ ÖNDERİ

1928'de yapılan Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresinin tezi, yalnızca sömürge ve yarısömürgelerdeki devrimci hareketten çıkarılmıştı. Şöyle diyordu:

"Sömürge ve yarı-sömürgelerdeki komünist partileri tüm güçlerini bizzat işçi sınıfı içinden bir parti fonksiyonerleri kadrosu çıkarmaya yoğunlaştırmalıdırlar... Sömürgelerdeki komünist partiler sosyal yapıları itibariyle de proleter partiler haline gelmelidir... Komünist partiler ana dikkatlerini fabrikalarda, madenlerde, nakliyat işçileri arasında ve plantasyonlardaki yarıköleler arasında Parti örgütünü güçlendirme görevine vermelidir. Komünist partiler kapitalizmin işçi sınıfını bir araya topladığı işçi semtleri, fabrikaların büyük işçi kışlaları ve işçi sınıfı örgütünden öylesine sıkı korunan kışla gibi plantasyonlar da dahil olmak üzere her yerde kendi hücrelerini kurmak zorundadır."

Bu tez, sömürge ve yarısömürgelerdeki devrimin özel karakteri de göz önünde bulundurularak çıkarılmıştı. *"Ulusal kurtuluşçu mücadelenin yanı sıra tarım devrimi(nin), bellibaşlı sömürge ülkelerde burjuva-demokratik devrimin eksenini oluşturduğunu"* söylüyordu.

Mao hiç itirazsız aynı formülasyonu kullandı. Yarısömürge ülkelerde devrim aşamasını karakterize ederken, çok açık bir şekilde şuna işaret etti: *"Proletarya önderliği devrimde zafere ulaşmanın biricik anahtarıdır. Partiyi proletarya temeline oturtmak ve kilit bölgelerdeki sanayi işletmelerinde parti kolları kurmak, partinin bugünkü önemli örgütsel görevlerindendir." ("Tek Bir Kıvılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturabilir")*

Fakat Mao, Komünist Enternasyonal Altıncı Kongresinden çok önce yazdığı *"Çin Toplumundaki Sınıfların Tahlili"*nde işçi sınıfının Çin'in devrimci savaşındaki misyonunu görebiliyordu. Şöyle yazdı:

"Sayıca fazla olmamakla birlikte, sanayi proletaryası Çin'in yeni üretici güçlerini temsil eder, modern Çin'in en ilerici sınıfıdır ve devrimci hareketin önder gücü haline gelmiştir... Sanayi işçilerinin bu durumda olmalarının birinci nedeni toplu bir halde olmalarıdır. Halkın başka hiçbir kesimi böyle yoğun bir biçimde bir arada bulunmamaktadır. İkinci neden, iktisadi durumlarının kötü oluşudur. Onlar her türlü üretim olanağından yoksun bırakılmışlardır, ellerinde başka hiçbir şeyleri kalmamıştır, hiçbir zaman zengin olma umutları yoktur ve üstelik emperyalistler, savaş ağaları ve burjuvazi tarafından en amansız bir şekilde ezilmektedirler. Özellikle iyi savaşçılar olmalarının nedeni budur."

"Özetleyecek olursak, düşmanlarımız emperyalizmle işbirliği halinde olan herkes, yani savaş ağaları, bürokratlar, komprador sınıf, büyük toprak ağası sınıfı ve onlara bağlı olan aydınların gerici kesimidir. Devrimi-

mizin önder gücü sanayi proletaryasıdır..."

Yine *"Çin Devrimi ve Çin Komünist Partisi"*nde, Mao, devrimin itici gücü sorununu şu şekilde ortaya koyuyordu:

"Çin toplumu sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal olduğuna göre, devrimin hedefleri esas olarak yabancı emperyalist tahakküm ve yerli feodalizm olduğuna göre ve görevleri bu iki baskıyı ortadan kaldırmak olduğuna göre, Çin toplumundaki çeşitli sınıf ve tabakalardan hangileri bunlara karşı savaşabilecek gücü meydana getiriyor? Bugünkü aşamada Çin Devriminin itici güçleri meselesi işte budur."

"Önüne geçilemeyen bazı zaaflarına rağmen, mesela sayıca az oluşu (köylülükle karşılaştırılırsa), genç oluşu (diğer kapitalist ülkelerdeki proletaryayla karşılaştırılırsa) ve eğitim düzeyinin düşük oluşu (burjuvaziyle karşılaştırılırsa), Çin proletaryası Çin Devriminin temel itici gücüdür. Proletarya tarafından yönetilmediği taktirde, Çin Devriminin başarıya ulaşması mümkün değildir."

*"Çin Devrimci Savaşında Strateji Meseleleri"*nde, Mao, Çin proletaryasının önder rolünü tekrar vurgular. Şöyle yazar:

"Çin'in köylü kitleleri ve şehir küçük burjuvazisi, devrimci savaşta faal bir görev almak ve onu kesin zafere ulaştırmak istiyorlar. Onlar devrimci savaşta temel güçlerdir; ancak, küçük üretici durumunda olduklarından dar bir siyasi görüşe sahiptirler (işsiz kitlesinin bir kısmı da anarşist görüşler taşımaktadır) ve dolayısıyla savaşta doğru bir önderlik yapamayacak durumdadırlar. İşte bu yüzden, proletaryanın siyaset sahnesinde yerini almış olduğu bir çağda, Çin'in devrimci savaşına önderlik etme sorumluluğu kaçınılmaz olarak Çin Komünist Partisi'nin omuzlarına yüklenmektedir. Bu çağda proletarya ve Komünist Partisinin önderliği altında olmayan, ya da onun önderliğinden çıkan herhangi bir devrimci savaş, yenilgiye uğramaya mahkumdur. Yarı-feodal Çin'deki bütün toplumsal tabakalar ve siyasi gruplaşmalar arasında darkafalılıktan ve bencillikten en uzak, siyasi bakımdan en ileri görüşlü olanlar, en iyi biçimde örgütlenmiş ve bütün dünyada öncü sınıf proletaryanın ve onun siyasi partisinin tecrübelerinden açık görüşlülükle dersler çıkarmaya ve bu derslerden kendi davası için yararlanmaya en yatkın olanlar proletarya ve Komünist Partisidir. Bu nedenle, yalnız proletarya ve Komünist Partisi köylülüğe, şehir küçük burjuvazisine ve burjuvaziye önderlik edebilir; köylülüğün ve küçük burjuvazinin darkafalılığının, işsiz kitlelerinin yıkıcılığının ve (Komünist Partisi siyasetinde hata yapmadığı sürece) burjuvazinin kararsızlığının ve sebatsızlığının üstesinden gelebilir ve böylece devrimi ve savaşı zafere ulaştırabilir."

Yukarıda yazılanlardan anlaşıldığı gibi, Mao hiçbir zaman Komünist Partisini herhangi bir soyut tarzda tasarlamaya kapılmadı. Bu nedenle, Parti sorununun önce, devrimi sonuna kadar götürebilecek yetenekteki sınıf sorunu gelir. Fakat bu sınıf aynı zamanda ideolojik olarak Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğiyle dolu olmazsa, ekonomizm batağına batması kesindir. Böylece Mao, hemen hemen her yerde proletarya sınıfıyla komünist partisini aynı solukta anmıştır.

Sadece bu da değil. Köylülüğün nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturduğu ve Çin Devriminin ana içeriğinin tarım devrimini yapmak olduğu bir yerde, gerçekten Bolşevikleşmiş proleter bir parti inşa etmenin ne kadar zor olduğu da Mao'nun ciddi dikkatinden kaçmamıştır. Böylece Mao, *"Parti İçindeki Yanlış Fikirlerin Düzeltilmesi Üzerine"*de şöyle yazmıştır:

"Dördüncü Kızıl Ordudaki Komünist Partisi örgütünde, Partinin doğru çizgisinin uygulanmasını büyük ölçüde engelleyen, proleter olmayan çeşitli fikirler vardır. Bu fikirler tamamen düzeltilmediği taktirde Dördüncü Ordunun, Çin'in büyük devrimci mücadelesinde kendine düşen görevleri omuzlaması imkansızdır. Bu Parti örgütündeki yanlış fikirlerin kaynağı, tabiatıyla, temel birimlerinin büyük ölçüde köylülerden ve diğer küçük burjuva kökenli unsurlardan meydana gelmesinde yatmaktadır..."

Bir başka yerde Mao, kırsal çevreden kaynaklanan bir başka zorluğa işaret etti:

"Sosyal örgütlenme birimi, her yerde, aynı soyadını taşıyan kişilerden oluşan klandır. Köylerdeki Parti örgütlerinde, Parti kolları aynı soyadını taşıyan ve bir arada yaşayan üyelerden oluştuğu için, Parti kolu toplantılarının gerçekte klan toplantıları halini alması, çok görülen bir olaydır. Bu şartlar altında militan bir Bolşevik Parti inşa etmek şüphesiz çok zor olmaktadır."

Tarım devrimi yarısömürge Çin'in devrimci savaşının esas içeriğini oluştursa da, proletaryanın hakiki Bolşevikleşmiş bir Komünist Partisi inşa etme davasını yüce tutmak için Mao'nun kaldırmadık taş bırakmadığı açık değil midir? Fakat buraya kadar yazdıklarımız, Mao'nun bir işçi sınıfı partisi, Komünist Partisi inşa etme hakkındaki teorik koyutlarıyla ilgilidir. Bu konuda, biz komünist devrimciler bu gibi formülasyonları pratik eyleme dönüştürmek için asgari gayret sarfetmemize rağmen, savunmaktan asla geri kalmadık. Fakat Mao, kendini yalnızca teorik formülasyonlar çevresiyle sınırlamadı.

Çin'de Komünist Partisi 1921'de kuruldu. 28'inci kuruluş yıldönümündeki konuşmasında, Mao şunları söyledi:

"Çinliler Marksizmi Ruslar sayesinde buldular. Ekim Devriminden önce Çinliler Lenin ve Stalin'i bilmemekle kalmıyorlar, hatta Marx ve Engels'i dahi tanımıyorlardı. Ekim Devriminin top atışları tüm dünyada olduğu gibi Çin'de de, bir ulusun kaderini inceleme ve kendi problemlerini yeniden gözden geçirme aleti olarak ilericilerin proletaryanın dünya görüşünü benimsemesine yardım etti."

Bu nedenle, Partinin kuruluşunun hemen ertesinde Mao, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin bu dünya görüşüyle silahlanmış halde dağlık bir bölgeden geçerek Anyüan kömür madenine vardı. Onunla ilişkiye geçen demiryolu işçileri ve kömür madencileri gelecek için ilk kez parlak bir ışık gördüler. Kendi örgütlerini kurmak için hazırlığa başladılar. Ocak 1922'de, Mao'nun gönderdiği kadrolar Kiangste'nin bu madencilik bölgesine vardılar, Mao ise Hunan'a geçerek orada tarım devrimini örgütlemişti. 1922'de Anyüan işçi sınıfı hareketinin fırtına merkezi oldu. Uluslararası 1 Mayıs gününde Demiryolu ve Maden işçileri kulüpleri kurulmuştu. Mao Çangşa'dan Anyüan'a dönerek işçi hareketlerini örgütledi. O yılın Eylül'ünde madencilerin grev hareketi Alman ve Japon emperyalizmine ağır darbeler indirdi.

Bu örnekleri çoğaltmadan şunu söyleyebiliriz ki, 1921-1925 arasında ÇKP önderliğinde işçi sınıfının gerçekleştirdiği grev hareketi ve daha başka birçok mücadele biçimi tüm ülkeye bir devrimci yükseliş getirdi. Eğer ÇKP, parti inşasının ta başından itibaren işçi sınıfının kitle örgütlerini inşa etmek için yeterli dikkati göster-

meseydi, Çin Devriminde işçi sınıfının önderliği imkansız olurdu. Eğer bu örgütler, özellikle de sendikalara Parti önderlik etmiş olmasaydı, eğer Parti bütün işçi sınıfı hareketlerinde önderlik rolünü üstlenip bu mücadeleleri sosyalist ülkülerle birleştirmeyi bilemeseydi, işçi sınıfının önderliği bir gerçeklik olmazdı.

Partinin kuruluşunun ilk altı yıllık döneminde işçi sınıfı hareketinin dalgaları dağ gibi yüksekti. Örgütlü işçiler arasında proleter enternasyonal bilincin hızla uyanmasından çok kötü korkuya kapılmış olan sınıf düşmanları, terör egemenliğine ve işçileri kitleler halinde katletmeye başvurmak zorundaydılar. Fakat etki tam tersi oldu. Mücadelenin daha hazırlık aşamasında Parti kolları hızla birbiri ardına mantar gibi bitip genişledi. Baskı ve terör ortamındaki grevlerde sınanıp çelikleşen ve proleter sınıf bilinci içine işleyen sayısız işçi kalıcı olarak devrimci üs aralarına geçip orada devrimci halk ordusunu inşa edip örgütlemeye aktif biçimde katıldılar. Birçok ileri işçi akın akın Kvangçu'da Mao'nun yönettiği Ulusal Enstitü'ye akmaya başlayıp orada tarım devrimi üzerine dersler aldılar. Hunan-Kiangtse sınırındaki ve Çingkang Dağlarındaki mücadelelerde bu işçiler Kızıl Ordunun esas unsuruydular.

Ta başından itibaren *"Çin Devriminin başlatıcısı ve yöneticisi olma rolü, köylülüğün lideri olma rolü"* Stalin'e göre *"Çin proletaryasına ve onun partisine"* düşüyordu. Mao, buna uygun davranarak Yeni Demokratik Devrimi gerçekleştirmek için hiçbir şeyden çekinmedi. Yeni Demokratik Devrimi yaparken geniş tabanlı bir birleşik cephenin gerekliliğini vurgularken, Mao, devrimin bu aşamasının tamamlanmasından sonra sosyalist bir toplum inşa etme hedefini asla gözden kaybetmedi. Bu nedenle, Demokratik Halk Diktatörlüğünün kurulmasından sonra bir yanda emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokratik kapitalizmle diğer yanda geniş halk kitlesi arasındaki çelişkinin yeni çerçeve içinde ücretli emekle sermaye arasındaki çelişkiye yol verdiği formülasyonuyla işçi sınıfı davasını savundu. Fakat bu sorunda Parti içinde kaçınılmaz olarak acı bir çekişme ortaya çıktı ve Mao'nun, Büyük Proleter Kültür Devrimini başlatmasına yolaçtı.

Ve yine Kruşçev, üç barışçılını (barış içinde yarış, barış içinde bir arada yaşama ve barışçıl geçiş) ortaya attığında, Mao, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin bayrağını yüce tuttu. Onun önderliği ve rehberliğinde ÇKP sopayı eline alıp, Kruşçev'in revizyonist formülasyonlarının her zerresini yakıcı eleştirisiyle dağladı.

Böylece hem teori ve hem de pratikte, Mao, sadece Çin işçi sınıfının değil, tüm dünya işçi sınıfının eşi görülmedik lideri olarak ortaya çıktı. Onun eşsizliği, tüm dünya işçi sınıfına, özellikle de sömürgelerin ve yarısömürgelerin işçi sınıfına, kendi devrimlerinin zaferine giden doğru yolu gösteriyor.

Fakat, tüm bu tarihi olgulara rağmen, (özellikle Batıda) Çin meselelerinde uzman olduğunu savlayan birçok bilimadamı, Mao'nun sadece Çin'de tarım devrimini yapan bir köylü lideri olduğu sonucuna varmaktan hiç çekinmiyorlar. Onların bu tavrı tesadüfi değildir. Çünkü dünya işçi sınıfının liderliği Mao'dan çalınabilirse, o zaman işçi sınıfının canalıcı tarım devrimine önderlik edip devrimin sosyalist aşamasına geçeceği devrimin antiemperyalist, antifeodal ve antikomprador bürokrat kapitalist aşamasını tamamlama devrimci potansiyelini yitireceği kesindir. Onların bu temcit pilavına rağmen dünya işçi sınıfı önderi ve rehberi olarak Mao'yu bağrına basacaktır.

21 Aralık 1993
Asit Sen ▲

bildiri...

Ülkücü çeteler, faşist devlet polisinin desteğiyle yine sahnede!

Tüm milliyetlerden öğrenciler, işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi kantinine ellerini kollarını sallayarak giren faşist ülkücü çeteler silah, satır ve bıçaklarla devrimci öğrencilere saldırdılar. Bu faşist saldırıların devamı Marmara Üniversitesi'ne de uzandı. Bu faşist saldırılarda, devrimci öğrenciler çeşitli yerlerinden yaralandılar. Yaralanan bir bölüm devrimci öğrenci hastaneye kaldırıldı. Yani sonuçta, saldırıya uğrayan öğrenciler, yaralanan öğrenciler ve yine tutuklananlar da, devrimci öğrenciler oldu. Bu öğrencilerin bir bölümü de silahla yaralandı.

İşte bu devrimci öğrencilere satırlı, bıçaklı, silahlı saldırılar; yeni Gaziler, Çorumlar, Maraşlar, Sivaslar, Balgat ve 1 Mayıs katliamlarının habercisidirler.

İşte bu faşist devlet, bu çetelere yardımcı olmakla yeni kahramanları yetiştiriyor. "Allahın izni", faşist polisin de inayetiyle ağabeylerini aratmayacaklar "inşallah"! Bu yeni kuşak faşist çetelerin, ayrıca başka bir özelikleri de var ki, o da milliyetçi, mukaddesatçı ruha uygun enstrümanları da kullanmaya özen gösteriyor olmalarıdır. Yapacakları esas işi tabii ki ağabeyleri gibi tabanca, tüfek, bomba, dinamit türünden "gavur icadı" araçlarla yapacaklar ama, bu arada satır gibi "milli" bir silahı da ihmal etmemiş olmaları, öyle yabana atılacak basit ve tesadüfi bir ayrıntı değil, "titreyip özüne dönme" iradesinin bu yeni kuşakta ne denli canlı olduğunun gerçekten bariz bir ifadesidir.

Aslında faşist MHP ve ona bağlı örgütler; devletten, özel savaş aygıtından ayrı ele alınamaz. Çünkü, bu içiçelik yeni bir şey de değildir. MHP ve "ülkücü" denilen faşistlerle kontrgerilla arasındaki ilişkiler, bugün bütün çıplaklığıyla açığa çıkmıştır. Bu içiçelik daha da yaygınlaşmış, dal budak salmış ve daha da derinlere inmiştir. Faşist devletin özel timi tümüyle MHP yandaşlarından ve dinci faşistlerden oluşmuştur. Emniyet kadrolarının tümüne yakını yine seçilerek ırkçı, şoven kesimlerden oluşmaktadır. Özel aygıtın gizli birimleri de "ülkücü" faşistlerle içiçedir. Bu, Susurluk olayında bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Bu gerçeğin üzeri ne kadar örtülse de, bunu gizlemeye güçleri yetmeyecektir. Zaten inkar etme gereğini de duymuyorlar.

Bu faşist devletin sözcülerinin bir bölümü, hatta daha ileri gidenleri de var. Başbakan Yardımcısı, Dışişleri Bakanı Tansu Çiller, açıktan açığa kendi faşist yasalarına göre suç işle-

yen, katliam yapan, sayısız kirli işe bulaşmış kontra elemanlarını "kahraman" ilan etmekte bir sakınca görmüyor. Bu, kirliliğin boyutlarını, kirliliği savunmadaki pervasızlığı gösteriyor. Aynı zamanda, bu faşist devletin, özel aygıtın gizli birimleri de uzun yıllardan beri "ülkücü" faşistlerle içiçedir. Artık bu gerçeği gizleyecek durumda değil, bu faşist devlet.

Tüm milliyetlerden Türk, Kürt, Laz, Arap, Çerkez, Gürcü, Abaza kadın ve erkek işçiler, emekçiler, öğrenciler, devrimciler!

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi, öğrenci yığınları bu gibi saldırıları çok gördü, yaşadı. Bu gibi saldırılara yabancı değil. Bu saldırı da öncekiler gibi sömürücü devlet ve yanlıları tarafından saldırılar hanesine yazıldı. Oysa her şey çok açıktır: Saldırının sorumlusu bellidir. Sorumlu, sömürücü faşist Türk devletidir. Bu gerçeği hiçbir demagoji ve yalan beyan gizleyemez, buna güçleri yetmeyecektir.

Kadın ve erkek işçiler, öğrenciler, tüm ezilenler, yoldaşlar!

İşte bunun için diyoruz ki: Tüm milliyetlerden işçiler, emekçiler, öğrenciler, devrimciler, bu baskı ve sömürü sistemini istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Faşist devletle birlikte bu sivil çeteleri tarihin çöplüğüne atmak için; bu baskı ve katliamlara karşı Marksizm-Leninizmin silahıyla donanmış BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenmeliyiz.

Görev, bu faşist çetelerin saldırılarından kurtulmak için; sömürü, zam, zulüm, işkence, katliam, faili meçhul(!) cinayetler ve baskı düzeniyle birlikte faşist Türk devletini yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenmektir.

Yeter ki, çeşitli milliyetlerden öğrenciler, kadın ve erkek tüm işçi sınıfı, ideolojisi olan SOSYALİZM düşüncesini kavrayıp, mücadelesinde yol gösterici kılavuz haline getirsin. Yeter ki, devrimin öncüsü olan işçi sınıfı, diğer emekçileri ve öğrencileri, köylülüğü etrafında örgütleyip, yol göstersin. Yeter ki, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı, Demokratik Devrim ve Sosyalizm mücadelesinde, işçi sınıfının yol göstericisi, önderi olan, işçi sınıfının dünya görüşü Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış BOLŞEVİK PARTİ önderliği altında birleşsin.

Bunlar ve daha birçok görev başarıyla çözüldüğünde, karşıdevrim cephesi, devrim cephesi karşısında "kağıttan kaplan" olacaktır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, yoldaşlar! Önümüzde duran bu onurlu görevlerin çözümü için, haydi mücadeleye! BOLŞEVİK PARTİ saflarında DEVRİM VE SOSYALİZM için, mücadele saflarını sıklaştıralım!

► ÇÖZÜM; BU FAŞİST ÇETELERİ DEVLETLE BİRLİKTE TARİHİN ÇÖPLÜĞÜNE GÖMMEKTİR! TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

► TÜM FAŞİST KATLİAM VE SALDIRILARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR! KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!

► ZAFER İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BOLŞEVİK DEVRİMDEDİR! ZAFER İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BOLŞEVİZMİNDİR!

► YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

► ZAFER BOLŞEVİZMİNDİR!

► BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

BOLŞEVİK PARTİ Marmara Bölgesi
12.12.1996▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Sêemîn veqetina netewa Kurd "weke temamiyekê ji bo pêşveçûna civakî û sosyalîzmê, ji bo berjewendiya tekoşîna çîna proleterya didarêze", bîzatî di rêya veqetin yan jî veneqetinê de wê bigêhişta biryarekê. Eger veqetinê ji bo berjewendiya çînî ya proleterya rewa dibîne, wê di nava karker û gundiyên Kurde propaganda wê bikira; bi taybetî jî komunîstên Kurd wê di nava gelê xwe de propaganda yekbûnê bikira û tekoşîna dijî zordestiyên netewî, dijî axên erdan, mellan, şêxan, hwd. dijî yen ku dixwazin rewşa xwe xurt bikin bitekoşiya. Dîsa jî ku netewa Kurd ji bo veqetinê biryara xwe bide, komunîstên Tirkan wê bi vê razî bin, dijî mêlên ku li hember daxwaza veqetinê bixwazin dijwariyan derxin bi tundî bitekoşiya. Komunîstên Kurd jî di nava karker û kedkarên Kurd de kirina propaganda "yekbûnê", dijî mudaxela emperyalîst tekoşîn, dijî feodal begên Kurd, şêxan, mellan, dijî armancên netewekar yên bûrjûvaziyê tekoşîn bidomanda.

Eger tevgera komunîst, veqetina netewa Kurd jibo berjewendiya proleterya ya çînî biryar bide, mesela di rewşa veqetinê de li herêma Kurd îmkana şoreşê ku wê zêde bibe, di wedemê de wê veqetin biparasta; him di nava karker û kedkarên Tirk de, him jî di navbera karker û kedkarên Kurd de wê propaganda veqetinê bikira. Di her du rewşan de jî, wê him di navbera karker û kedkarên Tirk de û di navbera karker û kedkarên Kurd de pêwendiyên germ û ji dil çêbûna. Gelê Kurd wê hîsên bawerîke mezin û dostiyê bi gelê Tirk û komunîstan re xwedî bikira. Yekitiya gelan xurt, serketina şoreşê wê hîn hêsan bibiya.

Yên ku îdia dikin û dibêjin di serhildana Şêx Seyit de tiliya emperyalîzma Îngiliz heye, perçiqandina mafê çarenûsî ya gelê Kurd ji aliyê hukumeta Tirk de, destpêkirina qirkirinên girseh ûhwd. dixwaze biheq û weke pêşverû nîşan bidin, em careke din bêjin, şovenîstên Tirk yên bêîfleh in. Îro, parastvanê herî kuçik û mamostê aqilmend yê hîn tayîn nebûye, yê çetê faşîst yê emerikayî, Metin Toker jî, ji bo wê rojê qetliyamên ji bo netewa Kurd rewa hatibû diyin, biheq derxe, xwe di "tiliya emperyalîzma Îngiliz" werdan îbret dide. Doğan Avcioğlu, ku dixwaze zilmên komando, ku îktidarên faşîst cesaret nedikirin biparêzin, bi namerdî biparêze, xwe di eynê îdiayê werdandin, carek din îbret dide. Mafê çarenûsiya netewekê, bi îdiayeke, bûne aletê emperyalîzmê yan jî dikarîn wisa bibin nikare bê kêmkirin. Yan jî nikare ji holê were rakirin. Bi îdiayeke wisa "bindestbûna netewekê û neheqî lê kirin" nayê parastin. Di dema ku behsa wê dibe de, hukumeta Tirk bi xwe bi emperyalîzma Îngiliz û Frensa re di hevkariyê de bû. Şiyara proleterya ya bingehîn di pirsa netewî de di bin her mercî de eyni ye:

"Ji îmtiyaz bo netewekê yan jî ji bo zimanekî re, na! ji bindestbûn yan jî neheqî li kêmahiyeke milli, di qeyseke herî biçûk de be jî were kirinê na!" (Lenin).

Em bidomînin:

Zordestiyên çînên serdest yên Tirk heta roja meya îro domkiriye û hatiye. Û hîn jî didome. Bi vê re paralel, tevgera, tevgera Kurd ya netewi jî ajotiye û hatiye. Û hîn jî berdewam me. Bi vê ferqê ve, beşek feodal begên Kurdan, derbazî refên çînên serdest yên Tirkan bûne. Hinek bûrjûvaziyên mezin yên Kurd ku hêjmara wan gelekî bi sînor e, derbazî refê çînên serdest yên Tirk bûne. Bûrjûvaziya Kurd gelekî xurt bûye û bandûra feodal ya li ser tevgera netewa Kurd nîsbeten jar bûye. Îro serê tevgera netewa Kurd, bûrjûvayên Kurd yên ku gelekî xurt bûne, ronakbîrên ku îdeolojiya wan qebûl dikin û axayên erdan yên biçûk dikşînin. Li cem vê, karker û gundiyên Kurd jî, xwe ji bandûra bûrjûva û axên erdan yên Kurd, gor dema berê, xwe hinekî xelas kirine. Di nava karker, gundiyên feqîr û rewşenbîren Kurd de, fikrên Marksîst-Lenînîst dest bi rîç berdanê kiriye û bi lez belav dibe. Di bin van mercan de, divê tewrê komunîstên Tirkiyê li hember tevgera netewî ya Kurd çi be? Em nuha tên vê xalê û di vê mabestê de emê şaşiyên revîzyonîstên Şefakê û xeta wan ya ku zeravê dide yekitiya gelan jî raxînîn.

Dûmahik Hêye

1997'de de barbarlığı istemeyen, sosyalizm için savaşmalıdır!